

பிழைப்பு... பிரம்மம் கிரகங்கள்

VIVEKA CHINTAMANI

THINKING MAGAZINE AND HIGH THOUGHT REVIEW

Means for the Diffusion of Practical Truth and Knowledge.

In the Department of Education, Psychology, Soul-Culture, & Ethics. Adapted for Use in Homes & Schools.

God is Love: Knowledge is Power: AUM.

'Live and Learn' - ஓதவதொழியேல்.

SATYAMEVAJAYATI.

VOL. XVII.

January 1909-March 1910.

விவேக சிந்தாமணி.

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

அறிவுடையரெல்லாமுடையார் அறிவிலர்
ரென்னுடையரேனுமிலர்.—திருக்குறள்.

கற்கு கசடறக் கற்பவை கற்றின்
நிற்க வதற்குத் தக.—திருக்குறள்.

37-ம் புத்தகம்.

1909-1910 ஆம் ஆண்டு முதல் 1910 ஆம் ஆண்டு வரை.

PUBLISHED BY
THE SECRETARY, DIVISION OF KNOWLEDGE AGENCY.

Lalithalaya, Mylapore, Madras, S.

For The Viveka Chintamani Publishing Committee.

1909-1910

Copyright Registered.

(Un. bund Vol. R. 4

TABLE OF CONTENTS,

VOL. XVII. (JAN. 1909—MARCH 1910.)

No. 1, for JANUARY, 1909.

1. "Our New Year"—17th volume, or "Nine years' Growth in Grace"—Arudra Darisanam 1901-09 ..	1
2. The Greatness of Divine Grace	3
3. Gurur Bhakti, By T. A. Gopinatha Rao, M. A.	6
4. Shakespeare's Hamlet and its Adaptations	10
5. Congresses and Conferences of 1908.. ..	15
6. Agricultural Notes.—The Sowing of Paddy	19
7. Oil-cakes—Some more Varieties, By S. Muthukumaraswamy Pillay	20
8. Free from Bonds—The Autobiography of a Taluq Gumastah	21
9. Health of Body, By P. D. Ratnam Pillay	29
10. Sankara-Pryan, By M. N. Ganega Iyer	28
11. The Unity of Religion & the Variety of Creeds	32

1909ம்-வாறு, ஜனவரி-ம், 1-வது ரத்திகை.

நமது புதுவருஷம் 17-வது புத்தகாரம்பம்: 'கவமிலிருதம்' ஆருத்ராட்சிணம் (ஒன்பதாமாண்டு 1901-1909)	1
திருவிளையாட்டுச்சிறப்பு	5
புதுப்பதி, தி. அ. கோபிநாதரம், எம். ஏ.	6
புதுக்கல்பியர் இயற்றிய துமாவெட்டாடகமும், அதன் வழிநூல்களும்	10
1909-ஆவத்திய காங்கிரஸ்ஸாலும், கான்பரென்ஸ்களும்	15
விவசாயக்குறிப்புகள்: 'நெல்விதைத்தல்'	19
பிளகாய், (என். முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளை)	20
அவியுத்துவிட்ட கழுதை. (ஒரு தாலுகாருமாஸ்தாவின் சரித்திரம்).	21
தேசசேனையம், (பு. து. இரத்தினப்பிள்ளை)	25
சங்கரப்பிரியன், (எம். என். கணேசய்யர்)	28
"என்தமும் சம்மதமே."	35

No. 2. For FEBRUARY, 1909.

1. The Place of Physical Education in a Nation's Vitality	33
2. Lord Morley's Reform Scheme	37
3. His I. Majesty on Indian Reforms	40
4. The Institution of Marriage As It Is, (Communicated), ...	47
5. Practical Hints Sesamum Oil-Its use and Characteristics, Coconut Oil-By Pandit T. Venkatarama Iyengar	47
6. Agricultural Notes: Tobacco Cultivation about Nanjore, By S. Muthukumaraswamy Pillay.	50
7. "Bridegroom Hunting"—or, The Lost Ideal, By Satyananta Santa Sarma	53
8. Why Are We Wanting in Fluence?	55
9. "Free from Bonds"—(The Autobiography of a Taluq Gumastah)	57
10. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life	61
11. Sankara-Pryan	62
12. Current topics and Notes The Mahamukhan Exhibition—The Medical Congress—Experience the great Teacher	62

1909-ம் வருடிப் பரவரி மாதம், 2-வது பகுதி

1. தேவதாஸரின் புகழும் ஜாதிவிரியமும்	...	...	...	...	33
2. லார்ட் மார்லி செய்யவருக்கும் தரைத்தளச் சீர்திருத்தங்கள்	...	...	...	...	37
3. இந்தியா சீர்திருத்தங்களைப்பற்றி மாசுவிமைதங்கிய நமது சர்க்கார் தீர்மானங்கள் பேசியது	...	...	...	...	40
4. தற்காலக் கல்வியாண நிலைமை	...	...	...	...	40
5. அனுபந்தம்—என் பெயரும் அதன் குணகுணங்களும், தேங்காய் எண்ணெய்	...	...	...	...	47
6. சஞ்சையின் சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள புனைகயிலைச் சாகுபடி முறை	...	...	...	...	49
7. "மாப்பிள்ளை தேடல்" அல்லது காணாமற் போன கட்டழகன்	...	...	...	...	50
8. நமக்கேன் செல்வாக்கில்லை?	...	...	...	...	53
9. அயிழ்த்துவிட்ட கருணை	...	...	...	...	55
10. சீதா—அல்லது, இல்லறவாழ்க்கை	...	...	...	...	57
11. சங்கப்பிரியன்	...	...	...	...	61
12. காலவிசேஷங்களும், குறிப்புகளும்	...	...	...	...	62

No. 3. For MARCH, 1909.

1. True Men and False, Or, Saintly Men and Hypocrites	...	...	...	...	65
2. The Holy City of Matra By T. C. Venkatamana Iyer	...	...	...	...	68
3. A Plan for the Study of our Mother-tongue	...	...	...	...	73
4. "Free from Bonds" (The Autobiography of a Taluq Gumatsh)	...	...	...	...	76
5. "Bridegroom-Hunting" Or, the Lost Ideal.	...	...	...	...	77
6. Practical Hints About Water	...	...	...	...	81
7. Health of Body—Earth's influence on it, By P. D. Ratnam Pillay	...	...	...	...	83
8. Nankarapryan, By M. N. Ganosa Iyer	...	...	...	...	86
9. The South Indian Association "Plate's Republic"	...	...	...	...	88
10. Current Topics and Notes	...	...	...	...	89
11. The Mysore Festival.	...	...	...	...	90

1909-ம் வருடம்—மார்ச்சு—3-வது பகுதி.

1. கிஷ்கிணிகளும் பொய் மனிதர்களும், அல்லது, மஹாத்மா துராத்மா வித்யாசம்	...	...	...	...	95
2. வடமதுரை (டி. ஸி. வெங்கடராமையர்)	...	...	...	...	98
3. நமது சாய்பாடிவெளிய நன்றாகத்தேவலெண்டும்.	...	...	...	...	78
4. அயிழ்த்துவிட்ட கருணை. (ஒரு தாலுக்கா குமாஸ்தாவின் சரித்திரம்.)	...	...	...	...	78
5. "மாப்பிள்ளை தேடல்" அல்லது காணாமற் போன கட்டழகன்	...	...	...	...	...
6. தண்ணீரைப்பற்றி.	...	...	...	...	...
7. தேசசெளக்கியம்—(1) நிலம், (பு. து. இராத்தியப்பிள்ளை)	...	...	...	...	...
8. சங்கரப்பிரியன், ஏம், என், கணேசய்யர்.	...	...	...	...	...
9. தென் இந்தியா சங்கம்: சமஸ்தியில் விவரம்.	...	...	...	...	...
10. காலவிவரங்களும் குறிப்புகளும்	...	...	...	...	...
11. திருமயிலை—தேவாந்சலம்.	...	...	...	...	...

TABLE OF CONTENTS.

No. 4. For, APRIL, 1909.

1. The Up-Building of a Nation's Happiness	...	97
2. The Divinity of Chastity, By T. A. Gopinatha Rao, M. A.	...	100
3. "Bridegroom-Hunting" Or, the Lost Ideal	...	105
4. The Holy City of Muttra By T. C. Venkataramana Iyer	...	110
5. Kannaki—A Social Drama	...	116
6. "Free from Bonds"—(The Autobiography of a Taluq Gumastah)	...	121
7. The Sons and Daughters of India	...	123
8. There is no Asset greater than a Cultivated Will	...	125
9. The Magnetic Relation between Water and Air,	...	126
10. End of the Alipore Bomb Case,	...	128

1909-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மீ 4 வது சந்திரை

1. தேசசமஷ்டியின் யோககேசமம்	...	97
2. பத்தினிக் கடவுள். (தி. அ. கோபிநாதராவ், எம். ஏ.)	...	100
3. "மரபியின்றே தேடல்", அல்லது, காணாமல் போன கட்டழகன்	...	105
4. வடமதுரை, (ம. ஸி வெங்கடராமணய்யர்)	...	110
5. கண்ணகி. அங்கம், 1, களம், 1, 2.	...	116
6. அவிழ்த்துவிட்ட கழுதை (ஒரு தாலுகா குமாஸ்தாவின் சரித்திரம்.)	...	121
7. இந்தியா புத்திரர் புத்திரிகளின் சங்கம்	...	123
8. மனோகையியத்துக்கு மிஞ்சின ஆஸ்தியில்லை	...	125
9. அப்புவகீதும் வாபுவகீதும் உள்ள ஆகர்ஷண சக்தி	...	126
10. அலிப்பூர் வெடிமுண்டுகேள்	...	128

No 5-6. For MAY & JUNE, 1909.

1. The Working of the New Spirit and the Theory of Living Crystals.	...	132
2. A Few Thoughts on the Education of Girls. A Plea for the Efficiency of Home Education	...	140
3. The Divinity of Chastity, By T. A. Gopinatha Rao, M. A.	...	116
4. Kannaki—A Social Drama, By N. C. Gopalakrishnan	...	144
5. Pepper, By S. Muthu Iyer, B. A.	...	118
6. Health of Body—Air, By P. D. Ratnam	...	150
7. "Free from Bonds,"—(The Autobiography of a Taluq Gumastah)	...	154
8. Learn by Deeds, not Words	...	157
9. Sankara-Pryan, XX. By M. N. N. Ganesa Iyer	...	163
10. Sita. A Tale of Hindu Domestic Life, By S. R. Iyer, B. A.	...	171
11. Lord Ripon, The Father of Local Self-Government.	...	171
12. Sankara-Pryan—XXI, XXII. To our Readers and Subscribers.	...	171

1909-ம் ஆண்டு மே-ஜூன் மீ 5-6 வது சந்திரைகள்.

1. பிராணசக்தியின் இயக்கமும் ஸ்பந்தகயத்திரத்தின் மயக்கமும்.	...	129
2. பெண்கல்வி அதன் பக்குவாபக்குவம்.	...	132
3. பத்தினிக் கடவுள், (தி. அ. கோபிநாதராவ், எம். ஏ.)	...	140

4.	கண்ணகி அங்கம், 1, களம். 1, 2.	...	...	...	144
5.	யிளகு, (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.)	...	...	...	146
6.	தேக சென்கியம்—ராந்து	...	...	...	148
7.	அவிழ்த்துவிட்டகழுதை. (ஒரு தாலுக்கா குமாஸ்தாவின் சரித்திரம்.)	...	...	...	150
8.	“வீட்டைச்சுட்டிப்பார் கலியாணத்தைச் செய்துபார்.”	...	...	...	154
19.	சங்கரப்பிரியன். XX	...	...	...	157
10.	தேச அல்லது இல்லறவாழ்க்கை...	...	...	...	163
11.	“அப்பல் சிப்பன்.”	...	...	...	171
12.	சங்கரப்பிரியன்—XXI, XXII. மது கையொப்பச்சேர்களுக்கு.	...	...	...	171

No. 7-8. For OCTOBER & NOVEMBER, 1909.

1.	To Our Readers and Subscribers.	...	...	...	173
2.	Social Cankers	...	...	...	177
3.	Sandhya Service, or, Salvation through the worship of God in Time	...	...	...	181
4.	Sri Madura-Meenakshi Sobhanam	...	...	...	175
5.	Navaratri Pujah: Nine years' Service at the Feet of Devi.	...	...	...	188
6.	Short Story. Virat Rupa—A Tale of Righteousness, I-Mahendrapuram II. Upendran, III Mahendrajalam	...	...	...	189
7.	Charity, By S. Muthu Iyer, B. A.,	...	...	...	192
8.	Free from Bonds. The Autobiography of a Taluq Gumastah	...	...	...	196
9.	Kannaki—A Social Drama	...	...	...	127
10.	Sankarapryan, Concluded	...	...	...	201
11.	Extracts. On Paddy Cultivation	...	...	...	210
12.	Necessity for Change in Agricultural Practices	...	...	...	217
13.	Paddy growing Countries in the World	...	...	...	229
14.	Book Reviews	...	...	...	

1909 ம் இல அக்டோபர்-நவம்பர் 7-8 வது கத்சிதைகள்

1.	சந்தா தாரர்களுக்கு அறிக்கை.	...	...	...	173
2.	ஜனசமூகப் புல்லுருவிகள்	...	...	...	177
3.	“ஸந்தியாவந்தனம்” என்னும் காவலத்தனம்	...	...	...	181
4.	ஸ்ரீ-மதுரை மீனாட்சி சோபனம்	...	...	...	175
5.	நவராத்திரி பூஜை: ஒன்பது வருஷமாய்ச் செய்த தேவிபணிவிடை	...	...	...	188
6.	விராட்ரூபா—ஒரு கிதகதை:—1. மஹேந்திரபுரம், 2. உபேந்திரன், 192, 3. மஹேந்திரஜாலம்	...	...	...	189
7.	அறஞ்செயல், (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.)	...	...	...	192
8.	அவிழ்த்துவிட்டகழுதை—ஒரு தாலுக்கா குமாஸ்தாவின் சரித்திரம்	...	...	...	196
9.	கண்ணகி	...	...	...	127
10.	சங்கரப்பிரியன்:—முற்றிற்று.	...	...	...	201
11.	விஷயத்திரட்டுகள்:—செல்	...	...	...	210
12.	செலவிடும்புத்தகை மாற்றல்	...	...	...	217
13.	பூலோகத்தில் செல்வினையும் தேசங்கள்	...	...	...	229
14.	பார்வைவிட்ட புத்தகங்கள்	...	...	...	

TABLE OF CONTENTS.

VII

No. 9-10 For DECEMBER & JANUARY 1909-10

1. To Our Readers and Subscribers	233
2. "Fact"—Real and Unreal	234
3. The Law of Life, or, The Evolutionary Principle at Work	238
4. The Holy Mysteries of St. Tirumohar	241
5. Free from Bonds. The Autobiography of a Taluq Gumastah	246
6. Kannaki—A Social Drama. Act II. Scenes 1 & 2. By Nagai C. Gopalakrishnan	250, 254
7. Short Story: Virat Rāpa—A Tale of Righteousness, in Six chapters (Concluded.)	
IV. Maya-puri	260
V. Santopasāptan,	265
VI. Virajānandan	267
8. Twenty Sacred Songs in the Worship of the Kundalini. By Mayandi Siddha	270
9. "Dare to be in the Right"	274
10. Book Reviews and Notices	274
11. Agricultural Notes and Extracts	278

1909-10-ம் வருஷம் டிசம்பர் மீன், ஜனவரி மீன் 9-10-வது சஞ்சிகைகள்.

1. சந்தாதாரர்களுக்கும் கேசர்களுக்கும்	233
2. ஸமயோசித ஸ்ரமார்த்தியம்:—பாஷம் தேஜஸம் ப்ரஹ்மாக்ஷஸம்	234
3. திருக்கூத்து தரிசனம்	238
4. திருமூலர் திருமந்திரம்	241
5. அவிழ்த்துவிட்டகழுதை:—ஒரு தாலுகா குமாஸ்தா சரித்திரம்	246
6. கண்ணகி—தர் ஜனசமுக்காடகம் அங்கம் II, காட்சிகள் 1, 2, (நாளை வீ, கோபால கிருஷ்ணன்)	250 254
7. சிறுகதை:—"விராட் ரூபா" ஸ்வதர்மத்தையினக்கும் ஓர்கதை, IV மாயாபுரி	260
V. சாந்தோபசாந்தன்	265
VI. விரஜானந்தன்	267
8. திருப்பா இறுபடுத்து-குண்டலிவியோகமுதிர்வு (மாயா ஸ்மிகித்தன் ஞானப்பாட்டு)	270
9. "தர்மம்சா" - வேதாக்கு	274
10. புஸ்தகவரவு:—பார்வைக்குறிப்புகள்	274
11. விவசாயக்குறிப்புகளும் விஷயத்திராட்டுகளும்	278

No. 11-12-For FEBRUARY AND MARCH 1910.

1. To our Readers and Subscribers	285
2. Freedom—True and False	284
3. Sankara Redivivus. The Pratishtha at Kaladi	291
4. A First Lesson in Sociology. Varnashrama Dharma	298
5. "Freedom from Bonds" The Autobiography of a Taluq Gumastah	301
6. "Four Dimensioned Bodies"	309
7. The Cause of Righteousness, by A. S. Visvantha Iyer, B. A., Sub-Registrar	310
8. Lines in Praise of Sri Krishna, the God of Truth.	317
9. Upanishadhartha Deepika I, the Amrita Bindu Upanishad By M. K. Narayanasami Aiyar, B.A. B.L.	321
10. "What is "Bindu"?"	323

1909-ம் வருபிப்ரவரி-மாச்சு மீ, 11-12-வது சஞ்சிகைகள்.

1. நமது கையாப்பகாரர்களுக்கும் நேசர்களுக்கும்	284
2. முக்தி அல்லது ஸ்வதந்திரம் என்றால் என்ன?	285
3. காலடியில் ஆதிசங்கரர் சராதம்பாள் பிராணப்பிரதிஷ்டை	291
4. ஜனசமஷ்டி வித்தையில் ஓர் முதற்பாடம்: வர்ணசுரமதர்மம்	298
5. அயித்தீ விட்ட கழுதை: ஒரு தாலுக்கா குமஸ்தா விசைரித்திரம்	301
6. "துரியகன் வடிவு"	309
7. "தர்மம் சர"-முற்பாலதற்கால நிலைமை: ஸ்வதர்மலக்ஷணம் (எ. எஸ். விசுவநாதையர் பி. எ.	312
8. வெண்ணெய் திருடிச் சுண்ணாம்பு நீர் சுண்டதுண்டோ சொல்லுமின்!	317
9. "உபநிஷதார் தந்திரிகை: I. அம்ர்தபிந்து உபநிஷத், (மு. கோ. ராஜயணஸ்வாமி ஐயர் பிள பிளவு.)	321
10. பிந்துவென்றால் என்ன?	323

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸ்த்யமவத, — Speak the Truth.

"Hitch Your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசத்தி : ஒம் தத்சத்.

[God's Love: Knowledge is Power .Amu.

ஸத்யமே ஜெயம்-- Satyameva Jayati.

புத்தகம் .17.]

1909-ல் ஜனவரி மீ

[சஞ்சிகை 1.

We now enter on a new era of usefulness and celebrate the same by beginning our New Volume (No. 17) with the beginning of the New Year. We would have liked to be punctual too, but we are so entirely at the mercy of the printers, that we feel ashamed to make any promise in their behalf. We must appeal to our readers again for pardon, for this number ought to have been published on the 20th January but for an unexpected strike in the Press which upset all our previous arrangements. Our Printers having got over their trouble have now promised to make amends for the past by being punctual in the future, and all we can say is: "May God help them in their resolve." We request all our subscribers to remit their subscriptions for the New Volume, with any arrears due for the past Volume.

'OUR NEW YEAR'—17th VOLUME:

"NINE YEARS' GROWTH IN GRACE" OR "ARUDRA DARISANAM 1901-1909."

"THY SECRET IS THY SERVANT WILL THOU REVEAL IT, AND THEN THOU ART ITS SERVANT."

"Words are but blank checks on the Bank of Thought, to be filled with meaning by the past and future earnings of the Intellect."—J. W. Powell.

"My dear friend,—The All-powerful and All-loving One is the one and only Lord of both the knower and the known. He is all-good and hence nothing bad can ever come out of Him. In *Sushupti* and *Samadhi* He rules over the knower. In *Jagathi* and *Sapna* too, He lords over him or her, but Ignorance or His *Māya* does not allow him or her to know it. But whether he or she knows it or not, He being the One and Absolute Lord in all circumstances, nothing bad or injurious can ever come out of Him.

2. "When the mind is uplifted and the soul is above being conditioned by the body," the knower is at that time in his *Samadhi* condition and hence the knower's body, mind and self are directly guided by the Supreme Being, and so no harm can come to the knower.

3. "The *Bandhas* you have talked of are simply intended to coerce the power of Egotism which is another name for Ignorance or *Māya*. If these *Bandhas* serve this purpose they are beneficial and helpful, otherwise they are mere gymnastics and almost useless. Every posture of *Yōga*, the control of breath or *Prāṇāyāma*, in short, the eight mere gymnastics and almost useless. Every posture of *Yōga*, the control of breath or *Prāṇāyāma*, in short, the eight *Yōgas*.—*Yama*, *Niyama*, *Asana*, *Prāṇāyāma*, *Pratīhāra*, *Dhāraṇa*, *Dhyāna* and *Samādhi*.—are all intended for the annihilation of Egotism, the greatest enemy the knower has to deal with . . ."—*Epistle of Sri Swami Brahmanandaji*.

“நமது புதுவருஷம்”—17-வது புல்தகாரம்பம்.

* “நவமி விருதம்”—ஆருத்ராதரிசனம் ஒன்பதாமுறை.

(1901 - 1909).

ஐயன் திருமேனி.

“வானாகி¹ மண்ணாகி² வளியாகி³ ஒளியாகி⁴
ஊனாகி⁵ உயிராகி⁶ உண்மையுமா⁷ பின்மையுமாப்⁸
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி⁹ நின்றாயை பென்சொல்லி வாழ்த்துவனே.”—திருவாசகம்.

ஆத் து ம ரி வே த ன ம்.

“அன்றேயென்றன் ஆனியும் உடனும் உடமையெல்லாமும்
குன்றேயனையாய்! எனையாட்கொண்டபோதே கொண்டிலையோ?
இன்றோ ரிடையுறெனக்குண்டோ? என்டோள் முக்கணம்மானே!
நன்றேசெய்வாய், பிழைசெய்வாய், “நானே இதற்குரூபகமே!”

அருட்குழவியுற்பவம்—ஆனித்திருமஞ்சனம்.

“இழுக்கென்றிருந்தே னீசன்றன் கோயிலேதமிழென்
கழுக்குன்றிலே வந்தேவியழைத் தென்குறையோரா
திழுக்காவென்றனை யிழுத்தேகித் திருக்குடந்தையிலே
யழுக்காழிதிருமஞ்சரி ராடிப் பழுக்கவைத்தவன் வெருட்டினனே.”—ஆனந்தநாமப்பாழி.

1901 ஆருத்ராதரிசனம் 1909.

ஏழைமேன் ஆருத்ராதரிசனம் காணக்
கிகாடுத்து வைத்தது 1901-ம் வருஷாரம்பத்
தில் தான். அந்த-ஹி ஆருத்ராதரிசனத்துக்
காகச் சிதம்பரத்துக்குப், போயிருந்தபொ
ழுது ஒரு விசேஷம் நடந்தது. அதற்குமுன்
ஆனித்திருமஞ்சனத்தின் பொழுது நடராஜ
மூர்த்தி ஸமயநெறிபற்றி குருமூர்த்தமாகத்
தோன்றி அழுக்காறும்போக்கும் வழிகாட்
டித் தான் அன்பே யருவாய் நிற்கும் அதிர்
சயத்தை அன்புவிழிப்பட்டு அன்புருவே
யாகி யறிந்துய்கவென்று திருவருள் சாதித்

தச் சென்றனர். அவ்வழிபற்றி யுடனே அவ்
வன்புருவை யடைய யத்தனித்த பொழுது
பாழும் குனியும் வந்து குறுக்கே தடுக்க,
அதைத் தாண்டுவதற்கு வேண்டிய தைரியம்
போதாத தீரவீரனாய்த் தயங்கி நிற்கும்படி
நேரிட்டது. ஆயினும் உடல் பொருளான
யும் ஒன்றாகத் தத்தஞ்செய்து உள்ளமுருகி
நின்ற பக்குவநிலைக் கிரங்கி யோகசாதனங்
களால் ஹிருதயசக்தி பெய்தும் பொருட்டு
ரேசக, பூரக, சூம்பக ரூபமான மேரகத்தை
ரேசக, பூரகமிரண்டையும் ஒதித் “சூம்பகத்
தின் குணமறிந்து பூரணத்தில்நில்” என்று

* “நவமிவிருதமிருக்க நாதா நாலொடைந்துங் கூட்டிக்கொள்வாய்.” மண்ணவரம் மனுஷர்க்
கொருவருடும் விண்ணவரம் தேவர்க்கு ஒருநாளாத்தலால் திருவருட்பிரகாசத்தை யாச்சுயித்து அச்சிராதி
மார்க்கத்தில் தேவவிருத மிருப்பார்க்கு நவமிதிதி. அருட்பேரூபம் ஆருத்ராதரிசனம் கிடைக்கப்பெற்றது
முதல் ஒன்பதாமாண்டி வருஷங்களானமென்பது சொல்லாமலே யமமயம்.

1-9-ஐயனது இந்த 9-திருமேனிகளும், அஷ்டமூர்த்தங்களாயும் அவைகளின் சமஷ்டிருப அந்தர்
யாமியாயிருத்தே ஐயனை, தேவமனுஷ்ய, காது-பிந்து, உடல்-உயிர் (அல்லது தேஹம்-தேஹி), தத்துவம்-
மாயை, இவையெல்லாம் உடந்து இவைக்கெல்லாம் காரணபூதமாயிருக்கிற நத்துவன் அல்லது சந்நயம்
என்கிற 9 விதங்களாக தியானிக்க விளங்கும்.

ஒதினதன்றி “ஆறுமாதம் பொறுத்து ஆருத்ரா தரிசன மளிப்பதாக” உள்ளங்கரைந்துருக உண்மையோதி அபயப் பிரதானமும் கொடுத்து அந்தத்தானமாயினர். “உள்ளமுருக் வருகக் கள்ளங்கரையக்கரைய” என்று வீன்தாய் ஒதினவாக்குப்படி, உள்ளமுருகிக் கள்ளம் கரையவும், அபயவரதமளித்த என்னீசன் திருவருளால் அடுத்த ஆருத்ரா தரிசனத்தன்று “தில்லைவரும் பக்தர்கள் பரிபக்குவர் பலருமுய்யப் பரிவுகூர்ந்து, எல்லையிலாக்கருணை நிறை சிவகாமியம்மை” ஏழைவேன் தன்னையும் இனிதழைத்துத் “திரிபுரமெரித்த தேஜோமயானந்தனுய்த் தாள் கொடுத்தாள்வன்” தரிசனம் கிடைக்கச் செுப்பதுதிகையத்தைச் சொல்லத்தெரியாது சொல்லி முக்குப்பட்டு நின்றனன். அடுத்தநாள் சித்தசபை முன்னிலையில், உயரந்தஸ்துள்ள ஒரு ஆங்கிலேய அதிகாரி ஜில்லாத்தலைவரோடும், தாலூகா தாசிஸ்தாரோடும் நிற்கொண்டு சிதம்பர ரஹிலியத்தை யுணரவேண்டுமென்று ஒரு நிமிஷமாசைப்பட்டார். தாலூகா தாசிஸ்தார் பிராமணராயிருந்தும் சிதம்பரரகலியுத்தையறிந்தனரல்லவாதலால் அவருக்குத் தோன்றியதை ஏதோசொல்லி, தீக்ஷதர்களைக் கொண்டு அவருக்குச் சிதம்பர ரஹிலிய தரிசனமளிக்கும்படிக்கேட்டுக்கொண்டார். தீக்ஷதர்களும் அம்பரம் விளங்கும் ஆகாசத்தை மூடி, கூற்றூரத்தை நிறையப் போட்டுக் கொளுத்தி சிதம்பரரகலியத்தை மூடியிருக்கும் திரையைத்திறந்து தீபாராதனை காட்டினார்கள். கூற்றூரப்புகை ஏகமாயெழும்பின தொன்றைத்தான் அதிகாரிகள் பார்த்தார்கள். முகக்கண்ணுக்குப்பார்க்கத்தக்கதாயிருந்ததும் கற்றூரதீபமும் அதிலிருந்தகிளம்பியபுகையுந்தானென்று சொல்லும்படியாயிருந்தது. அச்சமயம் கணகசபேசன் சந்திதானத்தில் இன்றுகொண்டிருந்த அடியார்களில் இந்தக் கூற்றைப்பார்த்துச் சிரித்தார்கள். ஆனால் விருதயகமலவாசியான சிதம்பரநாத

ன் அவர்கள் வகையறியாதுவினவி வகைமோசம்போனதற்காகச்சிரிக்காது, அவர்கள் உள்ளக்கருத்துக்குவந்து அவர் கேட்ட கேள்விக்குச் சரியான விடைபகர்ந்துபும்படியேவ, அந்த ஆஜ்ஞையைத்தலைமேற் கொண்டு அவன் திருவுள்ளம் தெரிவித்தபடியிருந்தாதரிசனத்தின் கருத்தை விளக்கி அவ்வுத்தியோகஸ்தர்களைப்போல் உள்ளக்கருத்துள்ள எல்லாரும் படித்துணரும்படி அவர்களுக்குள் பிரபலமாய் வழங்கிவந்ததோர் *ஆங்கிலேயப்பத்திரிகையில் எழுதும்படி கேறிட்டது. பிறகு மூன்றுவது தரிசனத்தன்று “ஆனந்தமிஷன்” என்னும் “ஸ்தபானந்தசபை” ஏற்படுத்தி வருஷப்பிரதிவருஷம் “ஆருத்ரா தரிசனம்” நேர்ந்து ஐயன் தரிசனமுண்டாகும் போதெல்லாம் குருவாக்குத் தவறுதபடி அவன்மகிமையை விளக்கிப் பிரத்தியேகமாக ஒரு ஸஞ்சிகை பிரசுரித்துவந்ததுண்டு. பிறகு சொற்பகாலம் அருளையுண்டு மதிமயங்கி கதியடைந்து கனவு நினைவற்றதோர் மௌனநிலையிலிருந்ததுண்டு. பின்னு மிம்முறை எம்பிரான் கருணைகூர்ந்து அவன் தரிசனமளிக்க அதன் விசேஷத்தைவாய்விட்டுச்சொல்ல சாத்திய மில்லையால் ஆதிமத்யார்த ரஹிதனை அவன் “பாரிஜுள்ள பக்தர்கள் பரிபக்குவர் பலருமுய்யப் பரங்கருணை மிகுதியாலே, திரிபுரமெரித்த தேஜோமயானந்தனுய்த் தாள் கொடுத்தாரும்” அதிகையத்தை அறிவிப்பான் 1901-வருஷத்தில் அவன் தரிசனம் கிடைத்தபொழுதுள்ளத்துண்டானதோர் உவகையையும், பின்னர் உள்ளமுருகியுருகிக் கள்ளங்கரைந்துபோக உன்மனம் தெளிந்தவிடத்து அவன் ஆனந்தக் கூத்தைப்பார்த்ததாலுண்டானதோர் அதிகையத்தையும், பின்னர் இம்முறை ஏழையை வலுவிழைத்து நிர்வாணதரிசனமளித்து நிரதிசயானந்தத்திற் வெற்றமர்த்தியதோர் விசேஷத்தையும் முறையே சொல்லாது சொல்லித் தெரிவிப்பான், முர்த்தும், நடம், முத்தி,

யென்னும் மூன்று தலைப்பின்கீழ், அவனது மூர்த்தத்தரிசனம், நிருத்தத்தரிசனம், நிர்வாணதரிசனம் என மூன்றுவித சாக்ஷாத்காரதரிசனத்தையும் ஒருவாறு சுட்டிக்காட்டி அவனது “எல்லையில்லாப்பரங்கருணையை,” “எத்தி எத்தித்தொழுவுமாயாமே” என்றபடி இந்த மஹாதிசனமாகிய ஆருத்ராதரிசனத்தன்று அவனை எத்தித்தொழுது, 16-வது ஆண்டில் பலவித ஆபத்துக்களும் அரிஷ்டங்களும் நேரப்பெற்றும் அவனருளால் அவற்றைக்கடந்து தன் பதினாலும்வயது இனிது

முடியப்பெற்ற விவேகசிந்தாமணியின் பதினேழாம்வயதாரம்பமாம் இப்புதி வருஷத்தை யாரம்பிப்போம். வயது பதினேழில் வாலிபம் பூரித்த அகிமதூரமான் ஓயவனவரஸம் ஆத்மான் தந்தைதப்போல் துரைகடந்து உடல் பூரித்து வழியுமென்பாதுபோல் விவேகசிந்தாமணியும் தன் பதினேழாவது வயசில் எல்லா விதத்திலும் மேன்மைப்பட்டு அகிமதூரமான் யெவனவரஸம் பொழிய விவங்குமென்ற சிருவருளைச் சிந்தித்து நமஸ்கரிக்கின்றோம்.

I. குருமூர்த்தம்—மூர்த்தத்தரிசனம்.

(1901-ஆருத்ராதரிசனம்.)

நடேச, நடேசா னந்தநடேசா !
 அநாதரசந்த, ஆபத்பாரந்தவ !
 இன்னுயிர்த்தேநாழ, இன்பருள்நாத !
 சின்மபானந்த, சிவகாமநேச !
 குருமூர்த்தசந்தர, குஞ்சிதபாத !
 சடைவிரிகோல், சாம்பவிராத !
 அம்பிகைபங்க, அன்பர்க்கன்ப !
 என்பேயுருக, அன்பருள்நாத !
 அன்பேயொகித் தெனையாட்கொள்வீச !
 அபயம், அபயம் ! ஆண்டவ அபயம் !
 தாண்டவ அபயம் ! தனிமுகலபயம் !
 தயாபிதி அபயம் ! தாயுமே அபயம் !
 ஜயஜய அபயம், அபயம் ஜயஜயஓம்.

II. திருநடம்—நிருத்தத்தரிசனம்.

“கூத்துக்காட்டி.”

நன்றிதுஆட்டம் நன்றிதுகூத்து நன்றுநன்றிது நடனம்
 அங்குமிங்கு மெங்குங்குண்டிலே விதுவொருவகிசயங் காண்பினே
 ஒன்றிரிந்நன் றுணர்வழிந்துள் றொளியானபின்
 அங்குமிங்கு மெங்குமிதுவலால் மங்கொரு அதிசயங் காண்கிலேனே.

“எவது. துவே.”

காண்கிலேனதிசயங்காட்சியும் வேறிலே துன்பமுந்துக்கமு மின்பசுகநீழலாம்
 ஆன்பெண்அதுவென அவதரித்தாடுவெல்லாம் அவன் திருவருட் கூத்தாம்
 ஆன்பெண் அகாந்தையும் ஆக்கிவழித்துக் காப்பதவன் தொழில்
 மான்பெறுதக்கையனும் மாயவன்பெருமைபை புனர்த்து முணர்கலாநுனரே.

III. முத்தி—நிர்வாணதரிசனம்.

“அருஷ்” : { “நாதாந் குபமே, ஜெதாந்மோனமே. நானேனு
 மகர்ஷத தீர்தேன் மதியுண்ட மதியான மதியான வல்லியே.”

“பூணி புராதரி சுமங்கல சந்தரி - புராதரி க்ருபாரிகி யெழிற்
 புங்கலி விளங்குகிவ சங்கரி சந்நிவதன - புக்கபமிசை வித்தி ருக்கும்.

நாரணி மராஜீத நாயகி குணதீத - நாதாந்த சத்தி யென்றுன்
நாமமே யுச்சரித் திடுமடியர் நாமமே - நானுச்சரிக்க வசமே!"

"போற்றி போற்றி யவன்பேரன்பு போற்றி
போற்றி யேனையாண்டருட் திருவடி போற்றி
தேற்றியாற்றித் தேனுறை சுவைபோல் போகமுறையோதிய சேவடிபோற்றி
போற்றியே தானையோகமுறை நாதமுடி வெய்திய பாதமும்."

(ஆருத்ராநரிசு—1909).

"உருவநாசாய் உருவநரிசுவம் கண்டதின் பயன்."

* "சிஷ்டரோது வேதமும் சிறந்த ஆகமங்களும
நட்டகாரணங்களும் நனின்ற மெய்மையால்களும்
கட்டிவைத்த போதகங் கதைக்குகந்த பித்தெலாம்
பொட்டதாய் முடிந்ததே பிரானையானந்தின்."

"வேண்டியதைப்பெற வேட்கையைத்தய."

"வேணும்வேனு மென்றுநீர் வீணுமுன்று தேமிவீர்
வேனுமென்று தேடினு முள்ளதல்ல தில்லையே!
வேனுமென்று தேடுகின்ற வேட்கையைத் துறந்தபின்
வேனுமென்று வப்பொருள் விரைந்துகாண லாகுமே."

ஓம் ஆனந்த நடுசாயநம:

THE GREATNESS OF DIVINE GRACE.

திருவிளையாட்டுச்சிறப்பு.

"கொம்பில் அரும்பாய்க் குனிமலராய்க் காயாகி,
வம்புபழுத் துடலமாண்டு, இங்ஙனப்போகாமே
நம்புமென் சிந்தைநன்குமவண்ணம் நான் அணுகும்
அம்பொன் குலத்திலை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே."—திருவாசகம்.

(ஆவணிமூலம்.)

உந்திக்கமலத் துறையுமவன் சிரங்கொய்தான்
பெந்தமறுத் தான்வான் பாரினில் வந்துவநித்தான்
முந்தியவன் தான்கொடுத்து முழுதுமடிமை கொண்டான்
பிந்தியவனிடர் தீர்ப்பான் பரியாக்கி நரியாக்கிப் பாரில்மிக விர்தைசெய்தான்.

புந்திநி வைகைவெள்ளம் புலன்பொறியிற் பாயவிட்டு
மந்தமதிபாண்டியனார் மனச்செறுக்கடக்கவெண்ணி
வந்தியம்மை கூலியாளாய் வந்துவிளையாட்டுக்காட்டி-
சந்ததமுமுண்மைதனை யுலகநியச்சாற்றுவித்தான்
விர்தைமிகு சந்தரனார் விளையாட்டை யென்சொல்வென்.

* "The Vedas which the Righteous do learn and the Agamas renowned,
The Arguments by elaborate processes established and other sciences learnt or read
With the accumulated Knowledge of the Past and clever Sophistries good for telling tales—
All these were as Naught the Moment I had direct perception of the Lord."

திருவிண்ணப்பம்.

மீட்டுக்கு மண்சமந்து பிரம்படிப்பட்ட நீ
மட்டுக்குமிஞ்சி மனங்கல்லாச் சமயனுற்றால்
† எட்டுக்குமுன்னே யிருந்தவரை யாட்டுவித்து
அட்டுண்டு வாழ்வார் கதிதிபாவந்தாளாயோ!

GURU BHAKTI, OR THE DISCIPLE'S DEVOTION TO THE TEACHER.

குருபக்தி.

“அன்மமிட்டோரை என்றும் மறக்கலா
காது,” “அன்னதாதா சகிபல,” என்னும்
பழமொழிகளைக் காட்டிலும் அதிகமாய்
நன்றிபாராட்டும் மொழிகளுமுண்டோ? பசி
த்தோர்க்கு அன்னமளித்து ஷூத்பாதை
யை நிவர்த்தித்தலிலும் பேருபகாரமாதோ
ன்றமில்லை என்னுமுண்மை, நம் நாடுட்
லாம் “ஹா, ஹா” என்று நவிக்கும் இன்
றைக்கு யார்களுஞ்சிலும் பசுமரத்தாணிப்பால்
பாயுமென்பதற்கையமில்லை.

“இம்மிஅரிசித்துணையானும்வைகலும்
தும்மில் இயைவ கொடுத்தனின்.”

“சூற்றதார்க்கேவதாம் ஆன்கடன்.”

“முற்றற்றத்துற்றினை நாளும் அறஞ்செய்து
பித்தற்றுத்துற்றுவர் சான்றவர்.”

என்னும் ஆன்றோர் தொல்லுறையும் ஆங்கே
சுதலைப் போற்றுகின்றன. இப்பிராகிருத உட
ல்கள் வாதையை நீக்கி இன்பமளித்தலையே
இவ்வுலகின் மானிடர் பரமோபகாரமெனக்
கொள்வாராயின், மனத்துபாரைநிவர்த்தித்து,
சன்மார்க்கமடைபச்செய்து, முத்திக்கு வழி
காட்டும் ரூபத்தை அளிக்கும் பரமாதாரி
பன் கடாக்ஷத்தை என்னென்று புகழ்
காத்துணியும்! ஆம்! அதன் பெருமையை
மனத்தாலனுபவிக்கலாமேயன்றி வாக்கால்
வெளியிடலசாத்தியம். எனில், அந்தவர்க்
கருமநுர்தை யளிக்கும்பயன்பால் ஆன்மகோ
டிகள், தம்மனத்துள் பொங்கி யெழுந்து,
தம்மன விழுங்கிவிற்கும் கிருத்தஞ்ஞையை,
தம் நடத்தைபாலன்றி மற்றொன்றை விள
க்கவல்லார்? சந்திருவால் இயன்ற பேருத

வியை நினைந்து நினைந்து, என்புகுதி, தம் தி
சுரணத்தாலும் தம்மை அன்னேன் திருவ
க்கு அர்ப்பித்து அவனுல் அங்கிகரிக்கப்பட்ட
சிலர் செய்கைகளைக்கொண்டு குருபக்தியை
கொருபத்தை யறிய முயலலாம்.

வாதலூரில் ஆமாத்தியப்பிராமணர் குலத்
திற்பிறந்து, கல்விசேஷவிகளாற் புகழ்ப்படை
த்து, அவைகளின் பெருமைக்கேற்ப பாண்டி
டிபலரசனாலு பகுமானித்து அமைச்சர் ப
வியும், தென்னவன் பிரமராயன் என்னு
பட்டமுனிர்க்கப் பெற்று, அவன் அன்ன
முன்னோளர்த வாதலூரடிகளாகிய மாணிக்க
வாசகஸ்வாமியுள், அரசன் பொருட்டுக் குதி
ரைகள் வாங்கச்செல்லும் மார்க்கத்தில், விதி
யின் வலியால்தம் பரமாதாரியனாகிய தகவில
முர்த்தி சுவருபிராகிய பரமசிவத்தை குரு
ந்தமரத்தடியில் நாஸ்வர்க்கறமுணர்த்தும்
அவஸ்தையில் நேர்ப்பட்டு,

“பார்த்த பார்வையா லீரும்புண்டிரேனப்பருகு
தீர்த்தன்னை யுங்குருமொழிசெய்ததுந்தம்மைய
போர்த்த பாசமுந் தம்மையுமறந்து மெய்ப்போத
மூர்த்தியாயொன்றுமறித்தவர் வாதலூர்முனிவர்.”

பின்பு அவரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டுத்
திருப்பெருந்துறை என்னும் மகா
சேஷத்திரத்தில் ஸ்திரமாய் நின்றவிட்டார்.
“இத்தலுளே தெய்வின்செய்ததிவினையாநொ
ன்றுமில்லை” என்னும் பட்டணத்தார் மொழி
க்கேற்ப, ஆசாரிய கடாக்ஷ விசுத்தன்னியம்
பெற்றபின்னர் அடைத்தபரிசுத்த “ஊனிலி”
வாழ அனுக்கிரகம்பெற்ற ஆன்மா, ஆசாரிய
தயாபாடுதையத்தின் முன்னர் அஞ்ஞான
இருள் அகலாதுபோல, அன்னமிட்டு, பிரா
கிருத பெருமையை எல்லாமருளிய அரச

1 “எட்டினிலி” எனுமித்திரியங்களுள்,
சட்டியபுன்று கரணமுமாயிடம்,
சுட்டியபாச முணர்வதாகலே,
சட்டியவழித்திடம் சுண்ணாம்புநாறுமே.”

சன் பேரனுக்கிரகத்தின் நினைவு ஓக்க இழக்கப்பெற்றது.

அதுமுதல்மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அரசனின் குதிரைகள் வீரங்கட்கொடுத்த செல்வமுழுவதையும் பரமேசுவரனுக்கு ஆலயம் முகவியாகட்டுவதில் செல்வழிந்து காலங்கழித்து வந்தனர். இதனைக் கேள்வியுற்ற அரசன் இவரை இராஜதானிக்குத்திரும்பவரும்படி கட்டியோயிட்டான். அப்பொழுது இவர் தம்மாசாரியனாகிய குருந்த நீழலிலமர்ந்த கசணைக் குறித்து,

“என்னுமகனே பொன்னாடேரேதே யேறுகொடியு
யர்ந்த
மன்னு சென்ற பெருந்துறையெம்மையே
[வழுதிபொருளெல்லா
பின்னொலயத்து நின்னடியாரிடத்துச் செலுத்து
[தெய்வனித்தாய்
பின்னாவனங்கொண்டு பரிமாச்செலுத்தப்
[பெறுமாமே!”

என்றுகதற, பரமசிவம் அருள்கூர்ந்து, “அப்பனே ஆவணமுலத்தின்நான் நாமேஅரசனாகுத்தேனையின குதிரைகளைக் கொண்டுவருவோம். நீ மனமழுங்காமல் அரசனிடம் சென்று சொல்லுதி” என்று திருவாய் மொழிந்தருளினன். குறித்தநான் கூறியவாறு பல நரத்தகுதிரைகளோடும் அமரர்கோன் மதுரைமாநகரம் புக்கார். அரசனும் அகமகிழ்ந்தான்; மந்திரியார்மாணிக்கவாசகரைப்பாற்றினான்; குதிரைகளை நிரைநிரையாகக் கட்டுவித்து நிரம்பிய ஆனந்தத்தோடு அரண்மனைப் புகுந்தான்.

அனந்தலீலா சாகரானை நான் ஆவணிமுலத்துக் காலையில் காட்டில் திரியும் நரிகளைப் பரிகளாகமாற்றி அவைகளை அரசனுக்குக் கொடுத்துத்திருப்பினர் என்பது அவன் அறிபாலாய் சந்தோஷித்து இரா உறங்கச்சென்ற அவனில், அவையெல்லாம் தம்மியற்கை உருக்கொண்டு பாதிஇரத்திரியில்மண்ணிட்டு ஒடிக்காட்டில் புக்கன. இச்செய்தி அரசன் செவிமடுத்தலும், வெகு கோபித்து, மாணிக்கவாச

கன் தம் மந்திரத்தால் தனக்கு மாயஞ் செய்தான் என்று அவரைச் சிறையிலிட்டு வாதை செய்யத்தலைப்பட்டான். அப்பொழுது அவனும் பொறுது வாதுவாடி கள்,

“நாதவோ! நாதமுடிவிறந்த நாடஞ்செய்
பாதவோ! பாதகருமென்னைப்பனிகொண்ட
வேதவோ! வேதமுடிவின் விளைந்தனிப்
போதவோ! போதகெற்கிடந்த புரணவோ!”

“ஐயவோ! வென்னுடைய வன்பவோ வன்பர்க்கு
மெய்பவோ! மெய்யில் வினைபென்றலைவற்ற
கையவோ! செய்யகழந்தாலவோ காலனைக்காய்
செய்யவோ! வேதப்பரியேறுஞ் செய்வவோ!”

“ஆத்தவோ! கல்லாக்கடையேனை யாட்கொண்ட
பித்தவோ! பொய்யுவகை மெய்யாகப்பெறுக்குஞ்
சித்தவோ! சித்தத் தெளிவித்தெனைத்தந்த
முத்தவோ! மோனமயமான ஸூர்த்தியவோ!”

என்று பரமசிவனை நிரைந்து நிரைந்து சேதாவையிழந்த சேய்சன்றுபோல மனமுருகினர். தாம்மடியான படுதையரை அகற்றக்கருதிய பரமசிவனார் பாண்டியற்கு இடைபூது செய்யத்தானித்த, வைவையாற்றில் நீர்பெருக்கச் செய்து, கரையுமுடையும் தருவாயில் கொண்டாந்த ளிடுத்தார். மதுரைமாநகரமழியாத வண்ணம் ஊரவர் ஒவ்வொருவரும் வெட்டிவேலைசெய்ய வேண்டிமென்று இராஜாக்களை உண்டாசிற்று. அங்ஙனமே ஒவ்வொருவரும் பணிசெய்யத்துவக்கினர். ஆயின், பிட்டுவனாய்ம் செய்யும் ஓர் வெகுவாது சென்றவன் தன்னால் தீவ்வேலை செய்யத்தன்வாததால் அருகே கின்ற சிறுவனை அவன் தின்னும் வரையும் பிட்டுக்கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு நளக்காக அவனை வேலை செய்ப ஏற்பாடு செய்தான். அவன் மண்வெட்டிக் கதறலில் போடுவதும், பிட்டுத் தின்பதும், மறுபடியும் செய்த வேலையை அழித்துமாய் வினையாகக் கொண்டிருந்ததைக்கண்ட இராஜமனுவயர் இவன் முதுகில் பிரம்பால் ஓர் அடி அடித்தான். அப்பொழுது அவ்வடியின்னது,

“பாண்டியன் முதுகிப்பட்டது செழியன் பன்னிய
[ருடம்பிலிப்பட்ட
நாண்டவக யமச்சுர்மேனி மேற்பட்ட தபசின்
[குமாரமேற்பட்ட
தீண்டிய கழற்கால் வீரமேற்பட்ட திவளிமேற்பட்
[தது பருமம்
பூண்டவெங்கரிமேற்பட்ட செவ்வயிர்க்கும் போதன்
[மேற்பட்டவக் குழம்பு.”

எல்லாம் மேலும்படவே அரசன் திகழ்ந்த
வை அனைத்தின் சுருத்தையும் நன்றாக உணர்
ந்து எல்லாம் சசன் திருவிளையாடலென்று
துணிந்து சேர்மகந்தரேசுவரனைத் தொழுது
கிடந்து அனுக்கிரகம்பெற்றான். மாணிக்கவா
சக சுவாமிகளும் துயரினின்றும் நீங்கினார்.
இம்மகானுடைய ஆசாரிய பக்தி அழல்விடு
பொன்போல துயர் மேன்மேலதிகரிக்கக்
தாய்மைவாய்ந்தெழுந்தது.

ஆசாரியர் ஸ்ரீராமானுஜருடைய பிரதம
சிஷ்யரான கூரத்தாழ்வான் என்பவர் பக்தி
யும் அபாரமானது. ஸ்ரீராமானுஜருடைய கா
லத்தரசனாண்ட சோழன் ஓர் வீரசைவன்.
எல்லோரும் சைவராகவேண்டும் என்னும்
எண்ணம் மேலிட்டவன். குடிகளைத்தொ
ந்திரவு செய்து “சிவாத்தரதரம் நான்”
என்னும் மதத்தை யனுசரிக்கிறோம் என்று
சையெழுத்திடும்படிச் செய்துவந்தான். இவ்
வரசனிடம் உத்தியோகத்திலமர்ந்திருந்த நா
லாரான் என்பவர் ஒருவரை அரசன் கூவி
சையெழுத்திட நெருக்கினான். அப்பொழுது
வர் “என்போன்ற பாரசனங்கள் சையெழு
த்திடும் இடாதும் ஒன்றே. பகவான் இரா
மானுஜரைப்போன்ற பெரியோர் சையெழுத்
திட்டாலன்றோ அரசன் எண்ணம் நிறைவே
றும்” என்று கூறினார். அரசனாகும்அதுவே
சரிபென்றுதோன்றவே, உடனே ஸ்ரீராமானு
ஜரை இராஜமானுஷ்யரை விடுத்தழைத்து வ
ரும்படிச் செய்தான். இவர்கள் வருங்கால் ஆ
சாரியர் ரீராடிக் கொண்டிருந்தார். இன்னவிஷ
யத்துக்காக அரசன் சொல்லியனுப்பி யிருக்
கிறான் என்று ஊகித்தந்த பரமமேதாவி

யான கூரத்தாழ்வான், தம்மாசாரியர் இம்
மூர்க்கவரசனிடம் போவாரேல் அவர்க்குத்
திருகுநேரிடம் என்று நன்கறிந்து, அவர் உடு
த்துக்களைந்த காவியஸ்திரம் தான்தரித்து,
அவர் கிரிதண்டத்தைக்கையில்தாங்கி, தாமே
இராமானுஜனென்று புறப்பட்டார். இரக்ஷ
சமுதத்திலடையவே அரசன் இவரை நோக்
கி “சிவாத்தரதரம் நான்” என்று கையெழு
முத்திட உம்குருகுசேஷப்பனையுண்டா?” வெண்
ன், இவர் “துரோணமஸ்திதத:பரம்” என்று
(சிவம்=ஓர் சிறிய அளவு, படி என்பது போ
ன்றது; துரோணம்=ஓர் பெரிய அளவுமரக்
கால் என்பது போன்றது.) சிவனிலும் துரோ
ணம் பெரிது என வினியாட்டாய்மறுமொழி
பகர, அரசன் அதைச் சகியாநுபு இவர்கண்
களைப் பிடுங்கிவிடும்படி உத்தரவளித்தான்.
ஆஞ்ஞையை உடனே இரகஜபீடர் நிறைவே
ற்றினர். தம்பிருகண்களை மனவிகல்பமின்றி
அரசனுக்கு ஒப்புவித்து தம்மாசாரியனை அவ
ன்கையினின்று தப்புவித்த கூரத்தாழ்வான்
பக்தி அசாதரணமானதன்றோ!

இராமானுஜருடைய மற்றையோர் சிஷ்யரா
கிய நம்பிதிருவழுதிவளநாடு தாஸர் என்பவர்
திருநாட்டுக் கெழுந்தருளுகிற சமயத்தில் இ
வர்பக்கல் நின்றிருந்தவரொருவர் இவர் இற
க்கிறாரே என்று மனநொந்து அழுவ
தாகக் கண்டு “அட! கெடுவாய்! செத்
துப் - போகிற நான் போகாநின்றேன்.
ஸ்ரீபராகரப்பட்டார். (இராமானுஜரின் சிஷ்யர்
கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரர்) வாசிக்கக்கேட்
கவிரக்கிறீர் என் அழுகிறாய்!” என்று பட்டர்
வைபவத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதை வெளியிட்டார்.

எம்பார் என்னும் மற்றோர் சிஷ்யர் இரா
மானுஜர் அந்திம திசையில் அவரையனுக்
“அவர் திருவடிகளை இறுகப்பிடித்து” சுவா
மி, சர்வோத்தராக பந்துவாய் நிற்கிற தேவ
ரீர் திருவடிகளை பிராப்பியமும் பிராபதமும்
என்றபரிசுத்திருக்கிறேன். தேவரீர் திருவடி

களை அகன்று ஒருகண்ணமும் தரிக்கமாட்டேன். தேவியிடம்போனால் தேவமந்திரங்குமோ? “சிவனு மடி தாறுமானேன்” என்கிற படியை ஸூபாதச்சர்யாபர்களை அடியென் எங்கனே தரிப்பேன்?” என்று திருவடிகளிலே போராஜர்த்தியோடே விழுந்து எழும் திராமல் கிடக்க, உடையவரும் எம்பாரை கோக்கி “பதறாதே கொள்ளு”மென்று எம்புரரை வாரி யெடுத்தேத்துக்கொண்டு, தம்பொன்னங்கழல் தாமரைகளை அவர் திருமுடிமேல் வைத்தருளி திருநாட்டுக் கெழூர் தருளினர். மறுதினம் எம்பாரும் ஆசாரிய விச்வேஷம் பொருடாய் திருநாட்டுக் செழூர் தருளினர்.

சன்னிபாக்ய வெதார்த்தகனென்னும் நஞ்சிப் பிரகல் தராகிய தம்மாசாரியர் பட்டர் சிவிகையைத் தாங்கிச் செல்கையில் பட்டரும் “உம்முடைய வேஷத்துக்கு இது விருத்தங்காணும்” என்ற ருளிச்செய்ய, ஆயரும் “அங்குத்தை படிமைக்கு ஏகாந்தமென்று இவ்வேஷத்தைப் பரிச்சிரகம் பண்ணினேன்; அதுதானே அத்தற்கு விரோதமாகில் பரைய வெள்ளைபை யுடுக்கிறேன்” என்று விண்ணப் பஞ்செய்தார். அதாவது ஆசார்ய கைக்கரியத்துக்கு அதுருபமாகாத வர்ணச் சமதம்மம் பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

பின்பொருகால் பட்டர் சேதுஸ்வரம் செய்ய வெழுந்தருளுகையில், பகலெல்லாம் வழி நடந்தருளின ஆபாஸத்தால், நஞ்சியர் மடியிலே திருமுடியை வைத்துக் கண்வளர்ந்தருள, ஓரியெல்லாம் துடைமாராமல், அசைத்தல் செய்யாதெயிர்த்திருநீர் லினர். ஆகையாலே, ஆசார்ய விஷயத்திலே சைதந்யமற்று பரிச்சைகையடிபைசெய்கை சிவப் பஸ்வருபசித்தி பெண்கிறது.

இராமானுஜர் ஒருநாள் தமது சிவ்ய கோட்டிக்குத்திருவாய் மொழிக்கு வியாக்கியானம் சாதித்திருக்கச்செய்தே, “சிவனுடைய மகிழ்ந்

திருவேங்கடம்” என்று வந்தவிடத்து நிறுத்தி, “நந்திருவேங்கட எதனுக்கு புஷ்பத்தொண்டு செய்வாரா?” என்று வினவ, குளிர், காபச்சூல் முகப்பவையகத்து பயந்து ஒருவரும் துணியாது கம்மாயிருக்க, அனந்தாழ்வான் என்பவர் அந்த சிவமனத்தைத் தம்மக்கு இடவேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்ட, உடையவரும் அவரைத் தரிசுத்த வியந்து, ஆண்டிள்ளை பென்னும் பட்டந்திராடு அவரை அனந்தாண்டிள்ளை என்று விளிந்து அங்கனமேயாகு வென்று நியமித்தார். அதுமுதல் அனந்தாழ்வாரும், அவர் சம்சாரமும் திருமலையில் குடியிருந்து, நந்தவனமொன்று அமைத்து, புஷ்பத்தொண்டு செய்து வர, அவ்விடத்திலே நந்தவனத்துக்கு வேண்டுகூலமொன்று தோண்டக்கூறுதி, மன்னெட்டுதல் தானும், அதைச் சுமந்து தூர இடத்தில் தன் பூர்ண கர்ப்பினியான மனைவியுமாகச் செய்து வருகையில் திருவேங்கடநாதன், அந்த அம்மையின் கஷ்டம்பொறுக்கானும், ஒரு சிறுவனுக்கொண்டு வந்து அவர் எந்திச் செல்லும் கூடையை வாங்கி மன்னையிட்டு அவர் கஷ்டத்தை நிவர்த்தித்தான். அம்மையாரிடம் இளைப்புக்கானார், அனந்தாழ்வார் அதற்குக் காரணமென்னென்று வினவ, ஒருநிதியிள்ளை சகாயஞ்செய்தானென்ன, ஆழ்வான் கோபித்து, அவன் நின்றுழிச் சென்று, “எனது ஆசாரியன் கைக்கரியத்தை நானே செய்து தலைக் கட்ட விரும்பத்தை தடை செய்ய வந்தனையோ?” என்று துரத்திச் சென்று அவன் தலையில் தம் கையிலிருந்த மன்னெட்டியால் போட, சிறுவன் தடி வேங்கடமூடையான் கோயிலில் புக்கொளித்தான். ஆழ்வாரும் கோயிலேறச் சென்று காண்கையில் பையனைக்காணார், பெருமாளின் திவ்ய விக்ரகத்தின் சுரசிநிந்த உத்தரம் வடிவக்கண்டு பகவத் அபராதம் கிடைத்ததே என்று அக்கிந்தார். அவ்வாறு பகவத்பராதம் கிடைக்கவும், ஆசாரியாளுவருவையக் கைதொண்டித்

கூடாதென்னும் பத்தியின் பெருமையே பெருமை!

இங்ஙனம் தூறுறுக்கணக்காய் திருஷ்டார் நம் காண்பிக்கலாம். மேற்கூறியவைகளே ஆசாரியாபிமானம், ஆசாரியபக்தி முதலியவை களை விளைந்தப் போதுபாவவை.

தி. அ. கோபிநாதராவ்.

SHAKESPEARE'S HAMLET AND ITS ADAPTATIONS.

ஷேக்ஸ்பியர் இயற்றியஹாம்லெட் நாடகமும் அதன் வழிநூல்களும்.

I “ஹேம சந்திரசிங் என்னும் சூத்மஸ்சாரி.”

II “அம் லாநித்யன்”

ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம்கு இயற்றியநாடகங் களெல்லாவற்றிலும் “ஹாம்லெட்” என்பது மிகவும் விசேஷமானது. ஏனெனில் அது லௌகிகம் வைதீகம் என்கிற இரண்டும் கடந்து பிரகிருதி ஸ்வபாவமான தத்துவங்களை விளக்கும் நாடகமாயிருக்கிறது. பாரமார்த்திகம் பரத்தைய நிற்கார்க்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குவதாயினும், இக்லோகவாஞ்சை நிறைந்த வஞ்சகநெஞ்சினர்க்கு அது வளிதில் விளங்குவதாயின்றி அதன் செய்கையும் தன்மமும் மிகவும் கூடமாய் இருக்கும். ஆகையினால்தான் அத்தகுப் “பரமரகஸ்யம்” என்று பேர்வந்தது. மனோதத்துவங்களை முற்றமுற்றி ந்த ஆகம் விசாரிகளானறி மற்றவர்கள் அந்நாடகத்தின் மன்கருத்தையுணர்ந்தறிவது மன்கருத்தும். ஆகையால் இந்நாடகத்தைப்படிப்பவரெல்லாரும் படிக்காளுமடும் உள்ளவர்களாக விருந்தால் போதாது. பாஷாஞானத்துக்குக்காரணமான ஒத்தவருமானமுமிருக்கவேண்டும். தத்துவஞானமென்றால் தத்துவங்களின் பெர்விசரங்களைப் பொட்டைப்பாடம் செய்திருப்பதாகாது. நாமத்திக்குள் துரு

ஜோதியும், அந்தஜோதிவெளிக்குள் மனமும் இருக்கிறதானன்று கருதி முறையிடுகின்றது. ஜோதி வெளிக்குள்விருக்கும் அந்தமனலே “ந்ரிஜகத் சிருஷ்டிஸ்தி கிவ்பஸனகர்மகிருத்” - ஸ்தால், சூசகம், காரணமென ந்ரிவிதமாத் தோன்றும் சிருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கின்றது. அந்தமனமும் ஸயமானால் அதுவே பரமபதமான விஷ்ணுஸ்வரூபம். அந்த விஷ்ணுஸ்வரூபத்தை பெயவனிறந்தானே இவன் ஸ்வானுபத்தாவறிந்து அந்த விஷ்ணுமயமாகவே நின்றானே, அவன் “ஸர்வம்விஷ்ணுமயம் ஜகத்” என்று இந்த மாயாப்பிரபஞ்சத்தையெல்லாம்விஷ்ணுமயமாக அறிகிறான். மற்றவர்களெல்லாம் அதுணன்மையுணர்மாட்டாது மாயாவசப்பட்டு மயங்குகிறவர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்படியாக “பூதமுதலாகவே நாதபரியந்தமும்” உள்ளதத்துவங்களை யெல்லாம் தரிசித்து அவையெல்லாம் தோற்றமாத் திரமென்றுணர்ந்து அவற்றிற்குமப்பாலான நாதபிர்துதரிசனம் செய்து, ஸூதஸ்வரூபம் இன்னதென்றும் பிற்துஸ்வரூபமின்னதென்றும் சாக்ஷாத்கார தரிசனத்தால் உணர்ந்தவர்கள் இந்தப்பிரபஞ்சநாடகத்தைப் பார்த்துபுளிக்க வல்லவர்களாகிறார்கள். மற்றவர்களெல்லாம் காலசக்ரத்திலகப்பட்ட மூல்கிறவர்களாகிறார்கள். இந்நப்பிரபஞ்ச நாடகத்தையே ஒரு நாடகமாக இயற்றியது போலுமுள்ளது இந்த “ஹாம்லெட்” நாடகம்.

“ஹாம்லெட்” என்னும் சுதாராயகன் டென்மர்க் தேசத்தரசன்மகன். இவனுடைய சுகப்பனாகிய அரசன், பெண்ணாகியகிளில் கண்பஞ்சடைந்திருக்க, அவனைக் கடிமணம் செய்த இவன்தாயாய் அரசி, நயவஞ்சகமாய் அவனை எமாற்றி, அவன் சகோதரன்து கொண்ட சோச நேசத்தால், தன் கணவனை அவன் ரெய்த சதிபாதகத்துக்காளாக்கி, இரகஸ்யமாய் அவனைமேலுலகம் போகச்செய்து விட்டுத் தன் சோதராயகனாகிய அவ்வரசன்

சதோதரனை மணம் புரிந்துகொண்டான். அரசனும் அரசியும் உத்யானவனத்தில் காதல் மிகுந்து கூடியிருக்கையில், அரசியின் சதி யோஜனையால் கண்ணாயர்ந்து தூங்கும் அரசன் காதல், ஆலகாலம்போன்ற கடுகிஷத்தை சூழ்ந் தியவன் பாம்பு கடித்திறந்தா னெனச் சொல்லி ஊராரை ஏமாற்றிவிட்டு, சோரனும் அரசியும் உடனே மணம்புரிந்துகொண்டு பட்டங்கட்டி, க்கொண்டு அரசாண்டு வந்தனர். இறந்துபோன அரசன்மகன் “ஹாம்பெட்” என்பவனுக்கு வயது பதினெட்டிருக்கும். “கொலையும் வியபசாரமும் எப்படியும் வெளியாவது சிச்சயம்” என்பது உண்மையல்லவா. இப்படி அதிகல்பமாகவும் மிகுசாமர்த்தியமாகவுஞ் செய்யப்பட்ட கொலையானது வெளியாக வழியென்ன? அது வெளியான விதம் எப்படி? அநியாயமாக, தான் உயிர்நிறுையெனக்கைப்பிடித்த மனைவியினுலேயே காட்டிக்கொடுத்துக் கொல்லப்பட்ட அரசன் தன்னைச் சதிமோசம் செய்து கொன்ற பாதகனைப் பிரமஹத்திபோல் சூழ்ந்து கொண்டு பழிக்குப் பழிவாங்கின வகையென்ன? இவற்றையெல்லாம் விவரித்து விளக்குவதே இந்த நாடகத்தின் உட்பொருள்.

முதலாவது, “தேகமே நான்”, தேஹபழிந்தால் ஆள் அழிந்தான் என்று நினைக்கும் மூடர்களுக்கு இது ஒரு நீதி புசட்டுக் கதை யாக விருக்கிறது. “ஹாம்பெட்” இளவரசின் தாயும், அவன் சோரநாயகனாயிருந்து, கொண்டபுருஷனைக்காட்டிக்கொடுத்து அவனுயிர் வாங்கினபின் அவளுக்குக் கணவனாயும் டென்மார்ச் தேசத்துக் டரிசுளையும் வந்தமைத்த அவன் சிற்றப்பனும் “லோகாயதர்” என்று நாம் சொல்லும் இந்த ஷீனமதந்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் தேதேஹஹி பாவனை முதிர்ந்தவர்களாதலால், தேஹம் போனால் ஒன்றும் இல்லையென்று நினைக்கிறார்கள். தேஹம்போனபின்னும் ஜீவன் ஸூக்ஷ்ம தேஹவாலியாக அஞ்சிவின்றுதன் அபிஷ்டத்தை முடித்துக்

கொள்ளுத்கன்மை வாய்ந்ததென்பதையிவர்களுணரார். உணர்ந்திருந்தால் அப்படிச் சதிபோசம் செய்யத்தனைநிற்காரா? அநிபுரணையின் கொடுமை யாணரிட்டது! இவர்கள் தம்மீனோதம் நிறைவேறித் தென்றிருக்கையிலேயே, இவர்களுந்நாமல் இவர்கள் சூதை வெளியிடுவதற்கான வழியேற்பட்டு நடந்துவருகிறது. இறந்துபோன அரசன் தன் குக்ஷமசரித்தோடு தன்மகனைப் பார்க்க முயற்சிக்க அது பல சிரயத்தனங்களுக்குப்பின் பலிக்கி, அவனைத் தன்னைக்கொன்றபாதகனான அவன் சிற்றப்பன் இது பழிவாங்கவேண்டுமென்று தூண்டுகிறது. “ஹாம்பெட்” இளவரசனும் அப்படியேயென்று அந்நிகைசெய்து சத்தியம் செய்து கொடுத்து, அவனுடைய பிறர்க்குடனேத்திரக்கக் கந்தனைக்கட்டி. அதுமுதல் தன் சிதாவைக்கொன்றபாசியின் மோசந்தை வெளியிட்டு அவன்மீது பழிக்குப்பழிவாங்க வேண்டுமென்கிற துற என்னமன்றி மேலொன்றும் சித்தியானாகி, உலகில்பாருமய்யாது இரகசியமாக நடந்தபாபத்தின் உண்மையை உள்நாபடி அறிந்து, துணிந்து ஆற்றியபற்பல வேண்டுமென்று அதுவே சித்தனையப் வேறொன்றும் சித்திக்காதவனாயிருந்தான். மனது இப்படி ஏகாக்ரபப்பட்டுப் போகவும், அவன் அதையே சித்தித்து அருணன்மையையே பலவாற்றுகும் தேர்ந்துதேர்வான் கூடமாய்ப் பேசிவந்தான். திருடனைத் தேர்ச்சொட்டினால் வெளியில்சொல்ல வாய்க்காதுபோல், சூழ்ந்து செய்தவர்கள் தாங்கள் இரகசியமாகச் செய்து கொடுத்துச் செயல் வெளியாகாது மறைத்து வைப்பான் உள்வந்தையுள்ளபடி சொல்லாமலும், விஷபத்தை உண்மையாய் கிரகிக்காமலும், வேறும் போட வேண்டியதாயிருந்தது. கன்னனைப் பிடிக்கக் கன்னனை வேண்டுமென, இவர்கள் வேஷத்தைக்கண்டு பிடித்து வெளியிட “ஹாம்பெட்” இளவரசனும் வேஷம்போட ஆரம்பித்தான். ஆனால் அவன்

போட்டவேஷம் பொய்வேஷமின்றி கிஷ்வேஷமாகவிரிந்தது. மனதின் பெருமையும் மாயையின் சக்தியும் இதில்தான் இருக்கிறது. மனதும் மாயையும் தன்னையறிந்தார்க்குத் தாமதம் பணிந்து அவர்கள் இட்ட வேலையைச் செய்யும். அறிபயாதாரமயக்கும், கைகூர்ச்சுவிலேது போல் தூக்கிவிட்டு திடீரென்று கிழேபோட்டு வேடிக்கைபார்க்கும்.

“மாயை பென்பது மருளும் தெருளும்

தெளிந்தார்க்கில்தாம் தெளிபார்க்குள்தாம்.”

அமைபால் தான் மாயைமயங்கம்பொல்லாதது என்று சொல்வது.

“மனமாயை மாயை யிம்மாயை மயக்க

மனமாயைதான் மாயுமற்றென்றமில்லை

பிணைமாய்வதில்லை பிதற்றவும் வேண்டாம்

தனையாபந்திரிப்பது தத்துவந்தானே.”

—இருமத்திரம்.

மனமாயையே மாயை. இது இருதிரகாலமேறத்திரஜாலங்கனெல்லாம் செய்யும். தத்துவநிர்வாகம் கண்டாருக்கன்றி மற்றவரிடத்திலுள்ளதே குரங்குசேஷ்டைபெல்லாம் செய்யும். தனையாபந்திரிக்கும் தத்துவஞானிக் கொ, இராமருக்கு ஹனுமார் வாய்த்தது போல், உற்றவரிடத் துதவியாயிருக்கத்தவும். ஹனுமேட் இளவரசனின் தாயும் அவன் சிறப்பினும் காமவசப்பட்டவராய்கொடும்பா பரிழைத்துக் கடுங்குக்காறாயினர். ஹனுமேட், அவர்கள் செய்த பாபத்தின் பழனை பவர்கள் புசிப்பதற்குப் பிரசுருதி வசப்பட்டதோர் கருணையின்று கர்மவசப்பட்டவனுனான். “பசி நோக்கார், சுண்டாஞ்சார், எல்லெவர் திவையும் மேற்கொள்ளார், செவ்வியருமையும் பாரார், அவமதிப்பும் கொள்ளார், கருமமே கண்ணுயிரின்” என்பதற்கிசைய அவன் தன் தசப்பன் அடிராயமாக விஷமிட்டுக்கொல்லப்பட்டான் என்பதை சூசகமசீரவாசியாயிருந்த அஹுதைய இறந்து போன தகப்பனும் அறியவும், அதற்காகப் பழிவாங்க வேண்டுமென்கிற எண்ணம் அவன் மனத்தில் குடிசொண்டது. ஆனால் கொலைக்

குக் கொலை செய்தாலும் கொலை கொலை தானேபென்கிற எண்ணமொன்று அவன் உள்ளத்திலிருந்து எழுந்து “பழிக்குப்பழி பழியையே வளர்க்கு”மென்று சொல்லி அவனைக் கொலைக்கஞ்சும்படி செய்தது. பழிக்குப்பழி வாங்காவிட்டால், தகப்பனுக்குக் கொடுத்த வாக்குப் பொய்க்கும். பழிக்குப்பழி வாங்கத் துணர்ந்தால் பழிபாவம் வளர்ந்து மேலிடும்: இந்த தர்மசங்கடத்தில் என்ன செய்கிறது? தர்மசங்கடம் வந்து விட்டால் அப்புறம் என்னசெய்கிறது! குருசேஷத்திரமாயி இந்த தேஹத்தில் சுவாசுணியென்கிறபாண்டவர்களுக்கும் அசுபவாசனையென்கிற அரியோதனையிர்களுக்கும் சண்டைதொடங்கியபின் என்னசெய்கிறது! உல்காம் உண்மையில் இரணகலந்தான். ஆலையாணப்பட்ட அர்ச்சனனே சோகித்து மூர்ச்சித்துப் போனான் என்றால், மற்ற ஜீவர்களுக்குக் கேட்பானேன். அர்ச்சனனுக்கு ஸூகிருஷ்ண பகவான் சாரதியாகவிரும்பும் அவன்தையமெல்லாம் ஒருசேஷனத்தில் சோகத்திப்பறி பெரிந்துபோய்விட்டது. ஸூகிருஷ்ணபரமாத்மா ஒருவரே இச்சமயத்தில் சத்தருவாயிருந்து காப்பாற்றத்தக்கவர். எல்லாவற்றிற்கும் காரணபூதராயிருக்கும் அவரை ஸூகிருஷ்ண என்று எவன் தொழுதுசரண்புகுநிலே அவனை அவர் இன்னமுதொத்ததம் அருட்சக்தியால் சோகத்தை நீக்கி, ஸம்ஸாரமாகிய துன்பக்கடலிலிருந்து கரைபெற்றுகிழார். எல்லாவற்றையும் விட்டு அவரேகதியெனச் சரண்புகாமல், எவனெருவன் தன்கயபுத்தியைக்கொண்டு அஹம்பாவத்தால் தனக்குத் தோன்றிப்படி நடக்கத் துணிகிறானே, அவன் அவருடைய மாயை வசப்பட்டவனும் தன் ஸ்வாதீனமிழந்து பரவசப்பட்டு பிரசுருதி மார்க்கத்தில் தன்னை யறியாமலே நடக்கும்படி அவர் மாயையினால் எவர்படுகிறான். இந்த அவஸ்தையில் இவன்போடும் வேஷமெல்லாம் இவன் ஸ்வாதீனமிழந்தவனானும் விடுவதால் வேஷம் வேஷமாத்திரமாய்ப்

பொய்யாகவென்று, மெய்யாகவே மாறிவிடுகிறது. அது எப்படி, பெற்றுல், ஒருவன் வேஷம்போட்டுக்கொண்டு கொலை செய்பவன் போல் நடக்கும்போது, தான் போட்டிருப்பது வேஷம், தன்செய்க்கை அபிரமயத்திபமானதென்றுணர்ந்து உணர்ந்தபடியவன் நடக்கும்வரையில் அதுவேஷம்தான். ஆனால் அவன் கொலைசெய்வதாக அபிரமயமாட்டும்சமயத்தில், தன்னைமறந்து பரவசப்பட்டு உண்மையாகவே கொலைசெய்துவிட்டாலோ, அவன் வேஷம் வேஷமாத்திரமாகவீன்றி அதுவிஜமமாக ஆய்விடுகிறது. அப்படியே தம்சங்கடத்தில் அகப்பட்டு சோகத்தினால் தவிக்கும்மனசு, குருகடாஷ்டமில்லாதபோது, தன்னையறியாது கர்மவசப்பட்டு ஆடிக்காற்றிவந்த எச்சிற்கலைபோல் இழுத்துக்கொண்டு போகப்படுகிறது. இப்படி கர்மவசப்பட்டறியாது கணையேற்றப் பெறுவோர் சத்குருகடாஷ்டம் பெற்றவெகு சிலரே. மற்றவர்களெல்லாம் வீணாகக் கர்மவசப்பட்டு தன்னையி ரென்றும் பிறனுயிரென்றும் பாராது நங்குள்ளத் துதித்ததோர்மும்மதன்னமாம் கர்மவசப்பட்டு, அக்கர்மத்தை முடிப்பதொன்றிதவங்களுக்குள்ளமசாய்ப்பாசக்கருதி, அக்கர்ம முடிக்கும் வழியொன்றையேகருதிவே ஜென்மையும் கருதாது, தங்களுயிரையும் திரணமாக வெண்ணி, பிறருயிரையும் அப்படியே 'நினைத்தொழுதுகொள்கள். அவர்கள் "தேஹோஹம்", "பிரானோஹம்" என்கிற பாவனைகளிரண்டு தாண்டினவர்களாய், மனம் மாத்திரமாய் நிற்பதால், இந்திரியங்களெல்லாம் அவருக்குச் சொன்னபடி கேட்டும், ஏனெனில், ஐராதோபரிஷத் கூறுகிறபடி மனம் இந்திரியங்களுக்கு கெல்லாமாஜா. புலன் பொறி யிரண்டும் அவர்களுக்கு வெகு துட்பமாக வீருக்கும். நினைத்ததை நினைத்தவாறு காண்பார்கள். பிறர்மனதுள்ளதைக் கண்ணடியில் முகத்தைக் காண்பது போல், கசிந்துருகிக் கெட்டிப்பட்ட பளிங்கு போன்ற தீய்மனதில் பிரதிபிம்பக்கக் காண்பார்கள்.

ஆதலால், அவர்களைக் கபடநாடகத்தால் ஏய்த்துவிடலாமென்று உலகஞானிகள் நினைப்பது சத்தப்பிசசு. அவர்கள் தேஹோஹம், பிரானோஹம் பாவனைகள் நடத்தவர்களுடனால்தான், தேஹவாதனைக்கும், உயிர்வாதைக்கும் அவர்கள் அஞ்சார்கள். அவர்களை தேஹவாத, உயிர்வாத செய்கிறவன் அவையெல்லாம் தனக்குத்தானே பஸிக்கும்படி. சூழ்ச்சிசெய்து கொள்கிறவனுக்குள். ஆதலால் அவர்களை மனோதர்மத்தால் வென்றால் வெல்லலாமென்று மந்தப்படி. இகலோகசாதனா சூழ்ச்சியினால் வெல்வதுகடாது. தலைக்குறிஞ்சின ஆக்கினையிலிப்பால், தான் கருதியகர்மத்தின் பொருட்டு நன்னைபயும் கொடுக்க சித்தமா யிருப்பவர்களை யென்னசெய்யக்கூடும்? உயிரைத் திரணமாயெண்ணிவள்களாதலால் உயிர்வாதையினால் அவர்களை யென்னசெய்யக்கூடும்? அவர்கள் மாயை வசப்பட்டவர்களாய் மாயாசக்தியினுதவி பெற்றவர்களாய் இருப்பதால், லோகமாயையை வெல்லத்தக்கவரே அவர்களை வெல்லக்கூடும். லோகமாயையை வென்றவன் யாரோ அவனை சாஷூதர் சத்குரு. அவனை ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா. ஆகையால் மனிதன் மனக்கொர்ச்சியுண்டாக மாயைவசப்பட்டானாகில், அவனை சகவரன் தான் ஆவல்லவன். மற்றப்படி உலகவாசனை படித்த மனிதர்களால் அவனை ஆளமுடியாது. ஆகையால் இப்படி மனக்கொர்ச்சியுற்ற காலத்தில் மாயை வசப்பட்டு நடக்கிறதா, அல்லது ஸத்யத்தை வழிபட்டு நடக்கிறதா வென்கிற சந்தேக முதிக்கும்.

இதுவே தர்மசங்கடம் என்றுரைத்தல். என்னவந்தாலும்கூட, ஸத்திபந்தையெயற்றி நிற்கத்தீர்மானித்தவனுக்கு சகவரன் ஸத்குருவாகத்தோன்றி யவனை யான்சிறு. ஸத்தியவழிபற்றி நடக்கவஞ்சி, தற்கால சுகசௌகரிய லாபவட்டங்களைக் கருதி நடக்கத்தூணி கிறவனை மாயை தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு

கர்மவழியில் நடத்தி மனதுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணிக் கடைசியில் கர்மபந்தத்தினின்றும் அவன் நீங்காதபடி அவனைக் கெட்டியாகக் கட்டித் தனக்கடிமைகொண்டிருந்தான். முன்னவன் ஊர்த்துவமுட்கமாய், நல்லொளிமார்க்கமாய் நமனுலகத்தாண்டிச்செல்கிறான். பின்னவன் களித்தினித்தப் “புனைமார்க்கம்” என்று சொல்லும் இருட்டுவழியில் சித்தி அதோமுகமாய் நமன்வாய்ப்பட்டு நரகாதி யனுபவங்களினால் தன்கர்மபலனை யனுபவித்துப் பின்னும் பின்னும் ஜன்மமெடுத்துக் காலசக்கரத்தைத் தாண்ட முடியாமல் தவிக்கிறான். இருவர்க்குமுள்ள வித்தியாசம் இதுவே. இந்த வன்மைகளை பெல்லாம் “ஹாம்லேட்” நாடகத்தில் பரக்கக்காணலாம். இப்படிப்பட்ட மஹாமேன்மை பொருந்திய இந்நாடகத்தைச் செய்த வரகவியாம் ஷேக்ஸ்பியர், தத்துவபோதம் செய்வதைப் பிரதம நோக்காகக் கொள்ளாமல், பிரபஞ்ச நாடகவியல்பை யுள்ளதள்ளபடி காட்டவேண்டுமென்னும் மேலான நோக்குக்கொண்டு எழுதி யிருப்பதால், அதில் பிரபஞ்சநாடக வியல்பேநன்று விளங்குவதா யிருக்கிறது. பிரபஞ்ச நாடகக்காட்சியைத் தண்டு களிக்க வல்லார், அதகந்திற் கண்கொண்டு பார்த்து ஆனந்திக்கவல்ல தத்துவ ஞானிகளேயன்றி, “முகத்திற் கண்கொண்டு பாரக்கும் முடர்களாம்” உலகஞானிகளல்லவென்று முகமெடுப்பிலே சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகையால் இந்நாடகத்தை யறிந்து வாசிக்கத் தத்துவஞானம் இன்றியமையாத தென்றற்படுகிறது. அப்படியானால், இஃதை மூலகிரந்தமாகக் கொண்டு வழிதூல் செய்ய பத்தனிப்போர்ப்படிப்பட்ட யோக்கியதை யுள்ளவர்களாக விருக்கவேண்டுமோ, அவர்களைப்போந்தாமே நம் விவேக தட்பத்தால் அறிந்திகொள்க.

இப்படிப்பட்ட இந்த அருமையான நாடகத்தை முதல்துலாகக்கொண்டு “ஹேமசுந்திரஸிங்க” என்னும் ஆக்ம்ஸிசாரி” யென்னும் தலைப்

பின் கீழ் இந்த விவேகசிந்தாமணியில் 15, 16, வது வாலியைக்களில் ஸ்ரீராஜநாயகி யென்னும் புனைப்பெயர் பூண்ட நண்பரொருவரால் எழுதப்பட்டு வழிதூல் வெளி வந்திருப்பதை விவேகசிந்தாமணியைவாசிப்போர்மறந்துபோகக்கூலம்முந்தளில்லை. இப்பொழுது இதேநாடகத்தைமுதல்துலாகக்கொண்டு ம-ா-ா-ஸ்ரீ, பி. சம்பந்தம் முதலியார் அவர்கள் “அமலாதித்யன்” என்னும் பேரமைத்து வழிதூல் ஒன்று செய்திருக்கிறார். இரண்டையும் வாசித்துப்பார்த்த ஒருவர் முன்னதேய் சிலாகியமாக விருக்கிறதென்று சொல்லக்கேட்டு, இரண்டையும் நாம் பல லிடங்களில் ஒத்த பார்ச்சலானோம். முன் சொல்லிய தூல் விவேகசிந்தாமணியில் வெளி வந்ததென்பதிற அபிமானம் கொண்டு நாம் பேசுவதற்குப் பிறர் என்ன இடங்கொடக இஷ்டமில்லாமையால், இவை யிரண்டையும், வழிதூல் செய்த கிரந்தகர்த்தர்கள் இருவரில் ஒவ்வொருவரும் மந்தவர் இயற்றியதலை முற்றும் படித்துப்பார்த்த தத்தம் அபிப்பிராயத்தை இவ்விவேகசிந்தாமணிமூலமாய்த் தெரிவிப்பேரல் உத்தமமாயிருக்குமென்று எண்ணிக்கோறுகிறோம். கைப்பொருளில்லாக்குறையால் “ஹேமச்சந்திரஸிங்க” என்னும் ஆக்ம்ஸிசாரி” தனிப்புஸ்தகமாக வெளியிடப்பட்டாமல் விவேகசிந்தாமணியில் வெளிவந்தபடி நிற்கிறது. “அமலாதித்யன்” இயற்றிய அலாசிரியர் விலைப்போதற்கென்றே புஸ்தகமெழுதுபவராயின்தி, உண்மையாகவே உள்ளறிவு பூரிக்கப் புஸ்தகமெழுதும் ஸ்வபாவ முன்னவரைப்பது பிரவிர்த்தமானதுபற்றி இந்த அருமையான ஆக்கிலேய நாடகத்தின் வழிதூல் தமிழில் மிகவும் ஏற்றமானது எனதுவெனத் தெரிவது அவருக்கும் ஸம்மதமாயிருக்குமென்று நினைத்து இப்படி வரையலானோம்.

“அமலாதித்யன்” என்னும் கிரந்தத்துக்கு கிரந்தகர்த்தாவின் நண்பரான மிஸ்டர் வி. வி. ஸ்ரீனிவாசனன் என்பவர் இக்கிலேத்தில் ஒரு

முன்னுரையெழுதியிருக்கிறார். அதில் நாம் விசேஷமாய்கவனிக்கத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. அவர்தாமேதமக்கு தமிழில் பரிச்சயம் அவ்வாறாகவிலையென்று 'சொல்வதோடு' ஷேக்ஸ்பியர்நாடகங்களை உவஞ்ருவதுணர்ந்தாராய்ந்து தோர்த்தபயிர்ச்சியு மில்லையென்று சொல்லாதால், மனோதத்துவங்களையும், மற்றுமுள்ள துட்பமான மனோரட்சியங்களையும் தமிழில் தெரிவிப்பது சாத்தியமாயில்லை யென்று அவர் தம் முகவுரையில் சொல்லுவார்ந்ததைக் களை வர்ஸ்தவமாக வெடுத்துக்கொண்டு நாம் பதிலுரைக்கத் தேவையிலையாயிருக்கிறது. கமலாம்பாளசரித்திர மெழுதின மஹான் இப்பேர்ப்பட்ட தமிழ்நியாத் தலைவர்களை ஆக்கிலையெங்கற்று ஆர்ப்பாடம் செய்யும் மேதாவிசுளுக்கு வாய்திறந்துபேச வறியில்லாத படி அப்புத்தகமெழுதியதொன்றிலேயே சரிபாண வாய்ப்புக் கொடுத்திருக்க, அதையறிபாது பேசுவோர்வார்த்தையை யாரும் பெரிதாகப் பாராட்டத் தேவையில்லையே! ஆகையால் அவர்தமிழ்நியாது தமிழுக்குரைத்ததோர் இழுக்கை நாம் பெரிதாகக் கொள்ளவில்லை.

THE CONGRESSES AND -CONFERENCES OF 1908.

1908-ஹிந்திய காங்க்ரெஸ்களும்
கான்பரென்ஸ்களும்.

சென்ற டிசெம்பர்மாசம் கடைசி வாரத்தில் இச்சென்னைமாநகரில், பப்பல காங்க்ரெஸ் கூடும், கான்பரென்ஸ்களும் கூடின. காங்க்ரெஸ்கூட்டம் சென்ற 1907-ஹி டிசெம்பர் மாசம் சூரத்தில் கூடி, 'ராஷனலிஸ்ட்' கதிரியாருக்கும், 'மாடரேட்' கதிரியாருக்கும் உண்டான அபிப்பிராய பேதந்தால் இருவரும் சண்டைபோட்டுக்கொள்ள சாட்டுரெஸ்சை சந்தையிற் கூட்டம்போல் செய்வகையறிபாது கலிந்தது. உடனே, இருகதிரியைச்

சேர்ந்தவர்களும் தனித்தனியே ஒரு கூட்டம் கூடினார்கள். மிதக்கதிரியைச் 'சேர்ந்தவர்கள்' 'கன்வென்ஷன்' என்று ஒரு சபை கூட்டி, காங்க்ரெஸ்சை கூடுவதற்கான விதி நிஷேதங்களை பேர்ப்படுத்தொருகமிட்டி. நி, மித்தார்கள். இக்கமிட்டியார் அலகபாத்தில்கூடி காங்க்ரெஸ் கூடுவதற்கென்று சில விதி நிஷேதங்களை பேர்ப்படுத்தினார்கள். அந்த விதிவிலக்கு களின்பலனும், 'ராஷனலிஸ்ட்' கதிரியைச்சேர்ந்தவர்களெல்லாம் விலக்கப்பட்டார்கள், விலக்கப்படாது சேர்ந்துக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் கொடுக்கறுத்ததென்போல், விஷமத்துக்கு தேவவன்னியில் நன்றாக வாய்ப்பூட்டபுட்ப பெற்றவர்களானார்கள். இதற்கு முன் காங்க்ரெஸ்ப்ரெஸிடெண்டாயிருந்து பேசுகிடப் பெறுது காங்க்ரெஸ்கூட்டத்தைக் கலந்துவிட சேரிட்ட கனம் டாக்டர் ராஷ்விஹாரிகோஸ் என்பவர் இந்த விசைகாங்க்ரெஸ்ப்ரெஸிடெண்டாகவிற்றிருக்கும் பாக்கியம் பெற்றார். இவர் இந்த விசை தான் சொல்வதற்கு எதிர் சொல்வார் யாருமில்லையென்று, தனது செல்வாக்குக்கிடையூறுகின்ற எதிர்க்கதிரியரை அவருக்குத் தோன்றியபடி பேசுகிட்டாரென்று பலருக்கும் கோபம். ஆனால் காங்க்ரெஸ் சபையில் வாய்திறந்தால், வெளியில் நன்மைப் படுவது நிச்சயமாதலால், அப்படிக்கோபமுற்றவர்கள் பத்திரிகைகளுக்கெழுதித்தங்கள் ஆத்திரத்தை ஒருவாறு தீர்த்துக்கொண்டார்கள்.

இந்த காங்க்ரெஸ் சபையில் இந்தியமந்திரியாகிய லார்ட்மார்லியவர்களும், இராஜப்பிரதிநிதியாகிய லார்ட்மிண்டோ அவர்களும் சேர்ந்து இந்தியதுரைத்தன விஷயத்தில் சிலமுக்கியமான சிந்திருத்தங்கள் செய்யக்கூறுதி யுதற்கான ஏற்பாட்டை இரண்டுவருஷ்காலமாகக் கவந்துபிடுகத் தீர்மானித்து வெளியிட்டிருப்பபுதன் சந்தேகாஷத்தோடேற்றுக் கொண்டதொன்றேமுக்கியமானவிஷயம். மற்றத்தீர்மானங்களெல்லாம் பழம்பாடங்கனோ. ஆம்மகி

த்தியாபோதசிகைஷ்யில், தீவரதரனுக்கு ஒப்
பானஉத்தம அதிகாரிகளுக்கு நேரில் ஞானோ
பதேசமும், இரண்டாந்தரமான தீவரபக்குவ
மடைந்தவர்களுக்கு போகமார்க்கமாகப்பாடு
பட்டுத்தத் துவுகரிசனம்பெற்று, தத்துவமுள்
ளவிடத்தில் தத்துவனைப் பிற்துகொள்கவென்
று போகமார்க்கதிகைஷ்யும், கொடுப்பதுண்டு.
பரிபக்குவம்முதிராத மந்தபுத்தியுள்ள அத்தம
அதிகாரிகளுக்கு மனோசுத்த முண்டாகும்
பொருட்டு மந்திரோபதேசம் செய்து, ஒரு
இஷ்டதேவதையைக் கொடுத்து அத்தேவ
தையின் மூலமந்திரத்தை யுபதேசம்செய்து
அதையுருப்போட்டு ஜபித்துவரும்படிச் செ
ய்வதுண்டு. அதிலும் தீவரதர ஆசையுள்ள
வன் அம்மந்திரத்தை சதா உருப்போட்டு
சிக்கிரத்தில் இஷ்டதேவதையின் ஸார்ந்தி
யத்தையடைந்து அந்ததேவதையின் பிரத்
நியக்ஷதரிசனத்தால், மேன்மேலும் அவன்
கர்மவிசேஷத்துக்குத் தக்கபடி வழிகாட்டப்
பெறுவான். மந்தரான அதிகாரியோ, உண்டு
டுத்துவந்து, துவகோடு இதை யும் ஒருவேலையாகக்
கொண்டு கால மாலையில் குருவுக்குக்கொடுத்
த வாக்குத் தப்பாமலிருக்க ஏதோ சாத்
தியானுசாரம் மந்திரங்களை உருப்போட்
டுக் கொண்டு “நானும் தேவஉபசனை செ
ய்கிறேன்” என்று அகங்கரித்து மீளும்
வழியறியாது ஆற்றாது திரிவன். இவ
னைப்போல் இந்த மிதக்கஷியைச் சேர்ந்த
மிதவாதிகள் வரஷத்தில் மூன்று நாள் ஞா
டத்தில் கூடிச் சூதுகலமாய் “தீர்மானங்கள்”
செய்கிறோமென்று முன்செய்த தீர்மானங்
களையே திருப்பித் திருப்பிச் செய்துக்கொ
ண்டு பந்திரம் உருப்போடுவது போல், உருப்
போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களில்
தீவரதரான சிலர், மந்திரத்தில் மாங்காய்
விழாதென்றுணர்ந்து, திரிகாண சுத்தியாய்
உழைத்தாலன்றி இஷ்டபூர்த்தி யாகாதென்
பனையே யோர்ந்தறிந்து, உண்மையான இராஜ்
யாதிகாரத்துக் கிருப்பிடம் குடிகளின் உள்
வமேயன்றி அதிகாரிகளின் பிடமல்லவெ

ன்று ஜனங்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவரப்
பார்த்தார்கள். அனுபவ மில்லாதவர்களாத
லால், ஜனங்களில் அடங்காப் பிடாரிகளான
அம்சம் தலைதெரியாது கித்தாடத் துவக்க,
அவர்களை யடக்கியாளச் சாமர்த்தியமின் நிச்
செல்வாக் கிழந்தவர்களானார்கள். தலைவர்கள்
செல்வாக்கிழக்கவும் “தந்தலையாட்டம் தலை
க்குமேலே” பென்று ஒவ்வொருவரும் தனக்
குத் நோன்றினபடி யுழைக்கத் தலைப்பிட்
டார்கள். சிலர் அதிகாரிகளை அண்டிப்பிழை
க்கக்கருதி அவர்கள் சொன்னதற் கெல்லாம்
சரியென்று தலையாட்டிவர, வேறுசிலர் அடிந்
காப் பிடாரிகளாய் கோபம்தலைக்கேறி தூக்கி
ருத்தியங்கள் செய்து அதிகாரிகளை யச்சுறு
த்தப்பார்த்தார்கள், இயல்பாகவே அதிகாரி
கள் இவர்கள் தூக்கிருத்தியங்களை யடக்கக்
கடுமையான சட்டங்கள் செய்யத் தலைப்பட்
டார்கள். குற்றஞ்செய்தவர்கெய்யாதவர் எல்
லாரும் இதனால் வருந்தநேரிட்டு, பலரைப்
பிடித்து விசாரணை யொன்றுமின்றியே தூர
தேசங்களில் கொண்டு போய் “காவலில்
வைக்க நேரிட்டது. குற்றஞ்செய்தவர்க
ளெனத் தோற்றினவர் பலரைப் பிடித்துத்
தண்டித்தும், தண்டனைக் குள்ளாகும்படி
கோரட்டுகள்முன் குற்றஞ்சாட்டியும் வருகை
யில், இந்தியாவின் எல்லகால வேளையினால்,
“மிகவும் தாபாளமானது” என்று சொல்லத்
தக்க சீர்திருத்தங்கள் செய்ய இந்தியர் மந்
திமி மனமுலந்தார். இந்தச்சமயத்தில் கஷி
வைராக்கியம் சாதிக்காது எல்லாரும் தேசப்
பொறுசேஷமத்துக் குழைத்தால் நன்றாக
விருக்கும். அதைவிட்டு பழம்பெருச்சாஸி
களான சில காங்கிரஸ் தலைவர்கள், மற்றவர்
மனம் நோக அவர்களை ஏற்காதவிதமாகப்
பேசி, “தாங்கள் தான் ஏதோ இராஜவிசு
வாஸமுள்ளவர்கள் போலும், அவர்களுடைய
எண்ணத்துக்கு ஒத்துவராத மற்றவர்களெல்
லாம் இராஜத்துவோகிகள் போலும் மனப்
பாக்குடித்து, அயோக்கியர் சிலர் செய்யும்”

அக்கிரமங்களினால் மனம் வெருண்டிருக்கும் அதிகாரிகள் இன்னும் காப்பாற்றப்பெடும்படிப் பேசிப்பிடுதலுறுவது மிதவாதிகளிலும் தீர்க்காணோசனை செய்யத் தக்கவர் பெரும்பாலானருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனாலும் என்னசெய்கிறது! காலக்கொடுமை பென்று சும்மாயிருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதுபற்றி.

• 2. வறுஷ்காலங்களாக மந்திரம் ஜபிப்பது போனும், வறுஷத்தில் மூன்று நாள் மட்டும் முணுமுணுவென்று எதோ சில வார்த்தைகளைமட்டும் வாசாமகோசரமாகப் பேசிக்விட்டுப்பின் 360-நாளும் பனம் தேடுவதே பெரிதாகவுழைத்து வந்தவர்களில் எதோ சிலர் உண்மையாகவே ஊருக்குழைத்து வந்தார்கள். மீஸ்டர் கோக்கலே, பாடி சரேந்திரநாத் பானர்ஜி முதலியவர்கள் இத்தகையோராம். ஸ்பிரோஸ்டோமேட்டாவும் எதோ உழைத்து வந்தார். ஆனால் ஊருக்குழைப்போர்க்கு அகம்பாகம் அதிகமாகக் கூடாது. “அகம்பாவத்தால் ஐயுற்தான் துரியோதனன்” என்பார் நம்மவர். அகங்காரதோஷத்தால், அவர் அதிகாரம் முன்புபால் அவ்வளவாகச்செல்லவில்லை. ஆனால் அவர் மனம் கசந்து நான் மிதவாதி யென்றே அகங்காரர் தலைக்கேறித் தன்னெதிரிகளை உதாசினமாகவும் உண்மைக்கொவ்வாத கிதமாகவும் பேசிக்விட்டார். இதனால் அவரிடத்தில் எதிர்க்கட்சியார் எல்லாருக்கும் அருவருப்பு.

“ஆலையில்லாருக்கு இலுப்பைப்பூ சர்க்கரை” யென்பதுபழமொழி. ஜனங்கள் தாமாக நீனைத்துத் தம்நிலைபுறிந்து நடக்கத் தெரியாத பொழுது படித்துப் பணந்தேடினவன் தலைவனென்று முன்னுக்குவரவும், மற்றவர் மௌனமாய் அவன் பெரியதனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவும் பார்த்தமாயிருந்தது. ஜனங்கள் தங்களுக்குத்தாமாக நீனைத்து நாங்கள் யோசனைமந்தைப்பற்றித் தங்களை கவலையெடுத்துக்கொள்ளத் தலைப்படும்பொழுது ஜன

கிரேஷ்டரென்று முன்வருபவர், ஜனங்களுடைய அடிப்பிராயத்தையறிந்து அதற்குணங்கிரைந்து அவர்களை எல்லாபிக்குக்கொண்டுவரத்தக்க சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவராக கிருக்கவேண்டும். அந்தசாமர்த்தியம் அகங்கார புருஷர் ஒருக்கு இயல்பாய் அமைவதுகஷ்டம். அகங்காரத்தைப்போல் அறிவைமழுங்கச் செய்யும் உட்பகைவேறில்லை ஆகையால் அகங்கார புருஷர்கள் நாட்டான்மைபாராட்டக் காலம் ஏற்றதாகவில்லை. அப்படியே சார்தமும் இன்றியமைவாததோர்போக்கிடையாகவிரைகவேண்டும். சார்தமில்லாதோர் ஜனத்தலைவராயிருக்கத் தலைப்பட்டால் அர்த்தமெனினையும். அகங்காரமுன்வவரையில் சார்தமில்லை. சார்தமுண்டானால் அகங்காரம் தானேயடங்கிவிடும். ஆகையால் ஸ்வாத்மவுணர்ச்சியுண்டாயிருக்கும் இக்காலத்தில், ஜனத்தலைவராயிருப்பவர் ஸ்வாத்மாறுபவச் செல்வராக கிருக்கவேண்டும். அதிகாரிகளைப்பண்டிப்பிழைத்து அவர்கள் சொல்வதற்கெல்லாம் சரியென்று தலைபசைத்துப் பிரகியாதிபெற்றகாலம் முன்னமேயே போய்விட்டது.

இராஜாங்க விஷயமாகப் பேசும் காங்கிரஸ் சபையோடு பலதொழில் விர்த்திபை நாடிக்கூடும் இண்டஸ்ட்ரியல் கான்பரென்ஸ் ஒன்றும் கூடிற்று. காங்கிரஸுக்குப்பின் ஆரரசர் சீர்திருத்த மஹாசபை வழக்கம்போல் கூடிற்று. கனம் மீஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் சங்கரன் நாயர் அவர்கள் இம்மகாசபைக்கு அத்திராசனாதிபதியாயிருந்து மிகவும்மேலான பிரசங்கமொன்று செய்தார். இராஜாங்க விஷயமாக கவர்ன்மெண்டாரிடம் சந்திரம் கேட்பதும் துரைத்தனகாரியங்களில் குற்றங்கண்டு பேசுவது சலபமே. ஆனால் ஒரு குடித்தனத்தைக் கட்டிக்கொண்டு சமாஸிப்பது தான் கஷ்டம். அதிலும் குடித்தனப்பாங்கறிந்து குடித்தனம் செய்வது மிகக்ஷ்டம். குடித்தனப்பாங்கறிந்து குடித்தனம் செய்வதிலும் இல்லறசர்மம் வருவாது குடித்தனம் செய்வது

மஹாகஷ்டம். அதிலும் நாலாயின்னை குட்டி
களை வைத்துக்கொண்டு அவர்களை நல்வழி
யில் நடத்தி அநாக்ஷெவிடுவது கஷ்டத்திலும்
கஷ்டம். அகையால் இந்த ஆகாரச் சீர்திரு
த்த சபைபார் செய்முறப்பி பெல்லாவந்த
லும் மேலானதாயிருக்கிறது. நம்முடைய சம
ர்த்தெல்லாம் இதிலே தான்விளங்கவேண்டும்.
பிறரிடத்துத் தோஷம் கண்டுரைத்தல் மிக
வெளிது. தன்னிடத்துள்ள தோஷத்தை
புனர்த்தல் மிகக்ஷ்டம். உணர்ந்தாலும்
அதைத்திருத்தி தனக்குத்தானே நல்வழிக்கு
வருவது அதிலும் கஷ்டம். ஆகலால் இந்த
ஆசாரச்சீர்திருத்த விஷயத்தில் ஜனங்கள்
அவ்வளவு சிரத்தை, பெடுத்துக் கொள்வ
தில்லை. ஆனாலும், இச்சீர்திருத்த விஷயத்தில்
உழைக்க கஷ்டமாய்விட்டபின்னர் கிரப்பேருக்
கத்தால், இம்மஹாசபை வருஷா வருஷம்
நடந்து வருகிறது. இதனால் நன்மையும் சிறி
தும். ஆனால் ஜனங்கள் விவேகம்பெற்று
ஆத்மசேவையுடைய நாடினால் அசாரச்சீரி
திருத்தங்கள் சரியாக தவறாமல் நடமாட்டா
னல்லாம் ஆத்ம சேவையுடைய நாடிருந்த
லால், ஆத்மவுணர்ச்சி யுடையவன்
இவ்வழிகளில் ஊக்கம் பிறப்பது கஷ்டம்.

இந்தியாப் பழநாய்வுள்ள ஆண்டு தம் மஹா
சபை பென்மற்ற சுடிற்று. அதில் மீஸ்ஸஸ்
வசோலினியாயுரி என்னும் சங்கிரேஷ்ண
யான பாது வெகுமதுரமாகவும் உண்மையாக
வும் பேசினான். அருஷ்த்தில் முன்நிநாள்
சுடிப்பிபிசிக்கலைதான் பிரயோஜனம் ஒன்
றுமீனில். இந்தியமாய் ஜனகேதமத்தை நாடி
தோமபரத்தைப் பரமஸாதவபாகக் கொ
ண்டு சம்பவச் சைபுச்சம்பந்தனைகள். ஆம்
படியுரைக்கப் பழகினான். பி. சம்பவச் முன்
யுள்சு வதுவது தூலபம் என்பது இந்த ஆம்
நாளுடைப் திடமான கொள்கை. இதை பன்
லுவிக்காது கண்ணுத வெடுத்தல் சொன்ன
தொப்பற்றி மிகவும் சாதிதொழப்புகேற்றம்.

எல்லாவற்றிலும் பெரிதும் புத்தகங்கூட
மான மஹாசபை சென்னை ஸ்கீடோரியாப்
பித்தொலில் டிசெம்பர் 30௩ கூடிற்று.
அது பாரதமஹிராபரிஷதின்னும் பாரதமா
தர் சங்கத்தின் முயற்சியால் கூடிற்று. அத
ற்கு மாநாடுகளிற் புருஷங்களாரும் வரிக்
கூடாது. இந்தவிசை கூடியமஹாசபையி
தமார் 800 ஹிந்துமாதர்கள் வந்திருந்தா
ர்களாம். அவ்வி 40 ஆங்கிலேயமாதர்களும்
பத்துப்பன்னிரண்டு மஹம்மதிய மாதர்களும்
வந்திருந்தார்கள். இந்த தேவிகள் கூட்டத்தில்
நடந்த விர்த்தநாத்தம் விசேஷமாகச்சொல்லப்
படுகிறது. சுற்றுத்தேறின மாதர்பலர் அவர
வருக்கு இஷ்டமான விஷயங்களைப்பற்றி இங்
கிஷிஷிலும் தமிழிலும் தெலுங்கிலும் மஹா
ராஷ்டிரபாஷையிலும் விவாசம்முதலிவந்துபு
த்தார்கள். சுற்றுத் தேறினவர்கள் விவாசம்
எழுதிப்படித்துவருகையில், அவர்கள்படித்த
விதிகையில் அவ்வளவு சித்தையில்லாத
வர்கள், நமக்குப் பலபலவர்க்குக் கூடி "வம்புபேசு"
வந்தார்களென்று ஒருமாத தெரிவிக்கிறார்.
"வம்புபேசுவந்தார்கள்" என்று குற்றச்சொல்
கூறுகிறவர்களுக்குத்தந்தங்கள்தேவி மாறெல்
லாம்கொண்ட பன்னிக்வின்கிடும். ஒத்திகள் கூட்
டம் கூடினால் அதற்கு "வம்பர் மஹாசபை"
பென்று பேசுவேறு வழக்க மாதனால்,
வழக்கம்பற்றி அவ்வார்களைவந்தவிட்டது
அதற்காக அன்னரடையும் அரசிற்கும்குறும்
மயிலன்னதோகையும் குயிலின் குரலும்
வாய்த்தமாதர்குறும் நம்மைக் கோபிக்காது
மாப்ப்சொல் அவர்கள் குறைபிற்து குயிலி
நிக்வின்கிடென்கிடென்கிறார். இந்தியா முன்னு
க்குவரவென்கிடென்கிடென்கிறார். நம்மாதர்குறுடைய
விவகாரத்திற் பால்தான் அது ஆகவேன்கிடும்.
ஆகையால் இந்தியாவின் மஹிமைக்கெல்லா
ம்குப்பிடமாகிய நம்மாதர்கள் சாவித்திரி,
சிறை, நோய்ப்பை, தமயந்தி, நளாயனி,
சுபந்திரை போன்ற தெய்வமணிகளிடத்து
விவங்கிய குறைங்கள் விளங்கப்பெற்றவன்

ளாய், வேகுதாலமாய்தெளிப்பக்கிய நகை யிழைந்துவரும் இந்தியாவைக் கைதாக்கிவிட்டு அவர்களைப்போல் ஸௌபாக்கியம் நிறைந்ததாகச்செய்ய ஜில்லாவில் வல்ல சுசன் அவர்களுக்கு வேண்டிய சந்தியளிப்பாராகவென்றும், சக்தியம்சங்களைபு அளவர்கள் அத்தற்குப் பாத்திரங்களையிருப்பார்களென்றும் ஸர்வசக்திஸ்வரூபியான பவானியையும் அவளின் புருஷஸ்வரூபமான பரீஹரினையும் ஸ்ரீராமாய ஸ்ரீராமாக வணங்கித்துதித்துப் பிரார்த்தித்துக்கொள்கிறோம். ஒம் நம் ஸத்.

✻ ✻ ✻ AGRICULTURAL NOTES. THE SOWING OF PADDY.

நெல் விதைத்தல்.

சம்பா நெற்பயிர்செய்வதற்காக நாத்நகல் தபார்செய்து விதைத்து வருகிறார்கள். திரிசெல்வேலி ஜில்லாவில் ஒரு ஏக்கராவிலுதிருமாளன் வயதுக்கு நாத்நகலில் வேண்டுமானால் பட்டணம்படியால் 60 படி நெல்விதை விதைத்திருக்கிறார்கள். இரத்தினம் ஜில்லாக்களில் ஒரு ஏக்கரவுக்கு பட்டணம்படி 30 முதல் 40 ஊரையிலுள்ள நெல்விதைவிதைத்திருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணஜில்லாவில் பட்டணம்படி 5 அல்லது 6 மட்டும்சொண்ட நெல்விதை விதைத்திருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணஜில்லாவில் விளையும் பயிர் மற்ற தமிழ் ஜில்லாக்களில் விளையும் பயிரைப்போலவே நன்றாக இருப்பதால், கிருசெல்வேலியிலும் இதரதமிழ் ஜில்லாக்களிலும் அதிகமான நெல்விதை விதைப்போகிறதென்றும், இப்படி விதைப்போகும் அதிகவிதைவயிற்றுத்தால் வெகு பெயர்களுக்கு ஆகாரமாகும் என்றும் விவசாய இலாகாத்தலைவரான மில்லர் எம். இ. கூச்மான் அவர்கள் ஒரு குறிப்பெழுதிவனுப்பியிருக்கிறார்.

அங்குறிப்பில் கண்டபடி கிருஷ்ணஜில்லாவில் மட்டும்அவ்வளவு குறைந்தநெல்விதை

விதைப்பது பொதுமானதாயிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்றால், அங்கே நாத்நகல் கால்களுக்கு நன்றாக வருகிறிருப்பதும், விதைகளை அவ்வளவு நெருக்கடாகவிதைக்காமல் தாராளமாக விதைப்பதுமே காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியிருப்பதால், நெற்பயிர் நன்றாக விர்த்தியாகி வளர்கிறது. நாத்துப்பிடுங்கி நடும்பொழுது ஒரு குழிக்கு ஒரு நெற்பயிர் விதைமே நாத்நகல்குறர்கள் ஒவ்வொரு படியும் உள்பெற்றதாயிருப்பதினாலும் நன்றாக வளருவதற்கு இடவிரிதிரைமுமிருப்பதால், ஒவ்வொரு சதையும் பலகளைகளைவிட்டி வளர்த்து கடைசியில், பந்து நாத்துக்களையொன்று சேர்த்து நட்டால் அளவியெல்லாமேயேர்த்துவளர்த்துவளவளவு கதிர்விடுகிறது. அளவளிட அதிகமாக செழித்துவளர்ந்துருப்பதில் கதிர்விட்டுக்காட்டுகிறது. பந்துநாத்துகளை ஒன்றாக நடுவதால், வேர்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு, பொதுமான ஆகாரமில்லி வளர்க்கி குன்றிப்போக நேரிடுகிறது. ஒரு நாள் கடை மேல்வந்ததும் பொதுமானபுத்தில் பத்துக்கால்களையேர்த்தேத்து பொலிட்டால், பந்துக்கால்களையேர்த்துப் ஆகாரம் போதாமல் இளைத்துப்போகிறது. உப்படியே 10 நாத்துக்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து நடுவதால், பயிர் செழித்துவளர நாத்நகலின்விளைவு குன்றிப்போகிறது. கோயமுத்தூரிலுள்ள கவன்மெண்டி விளைபெத்தில், ஒரு நாத்திலிருந்து 50 களைகள் விட்டிருக்க எண்ணிப்பார்த்தார்கள்.

செம்பாத்துக்குசம்பத்திலுள்ள வீரசோழகம் என்னும் ஊரிலுள்ள ஒருவிவசாயியான சபத்து இந்த உண்மையை நன்குத் தானே பரிசீலித்துக் கண்டுபிடித்தார்; இப்பொழுது அவர்களுக்கு 2½ படி நெல்விதைதான் விதைக்கிறார். அப்படி குறைந்து விதைத்தால் அளவுக்கு பக்குக்களையே காட்டிலும் அதிகம் விளைகிறது.

ஒவ்வொரு ரயத்தும் தன் நிலத்தின் ஒரு சிறுபாகத்தில் இந்தவிதம் பரிசேஷ்செய்து பார்க்கவேண்டும். ராத்தங்கால் தயார் செய்ய யுள் பொழுது அதில் ஒரு பாகத்தில் நன்றாக எஞ்சிட்டு விசாலமாகவிதைவிதைத்து, ஒரு மாசத்துக்கு மேல் ராத்தை ராத்தங்காலில்தானேவிட்டு வைக்காமல், பிடிங்கி நடவேண்டும். விசாலமாக விதைத்திருப்பதால், ராத்து நன்றாகவும் செழிப்பாகவும் வளரும். ஆகையால் ஒரு மாசத்தில் ராத்துப் பிடிங்கி நடத் தயாராயிருக்கும். ராத்துப் பிடிங்கி நடுப்பொழுது நல்ல செழிப்புநிலமாக விருந்தால் ஒரு சாண்டிட்டும், பஞ்சை நிலமாயிருந்தால் அரைசாண்டிட்டும் ராத்து நடவேண்டும். ராத்துட்டு சில நாள் வரையில் வயலில் தண்ணீர் அதிகமாகக் கட்டக் கூடாது. வேறு விசேஷ ஜாக்கிரதையொன்றும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. முடிவில் ராத்து நடட்டும் பயிர்கள் விகாரமாகத்தோன்றும். ஆனால் நடட்டிரண்டு மாசத்தில் ஒவ்வொருபயிரும் கிளைகள் விட்டுத் தலையுதறவன்றாக விளையும். வயல்செருக்க மாசவழக்கம்போல் நடட்டால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி பச்சென்று சிதைந்து செழிப்பாகத் தோன்றும். அறுவடை காலத்தில் இப்படி விசாலமாக நடப்பட்ட ராத்துகள் விடும் கதிர்களில் செல்லுமணிகள் சிதைந்து ஒவ்வொருமணியும் செழித்துப்பருந்துவழக்கமாக நடட்டால் எப்படியோ அதை விட மாகூல் அதிகமாகக் காணும். இதை ஒவ்வொருவரும் பரிசேஷ்த்திறிந்துகொண்டு பழக்கத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டும்.

செத்பயிர்சம்பந்தமாய் எழுதுங்கால் வியவசாயஇலாகாவில் இன்னப்பெட்டாயிருந்து பென்ஷன்பெற்றுக்கொண்டு நீங்கிய மானா ஸ்ரீ லி. இராஜகோபால் நாயுடு அவர்கள் “நெல்” என்ற செத்பயிர் சம்பந்தமாக ஒரு புஸ்தகம் எழுதி பிரசுரித்திருக்கிறதை வியவசாயிகள் உபயோகிக்கலாமென்று சொல்ல

விரும்புகிறோம். இவர் வியவசாய இலாகாவில் விருந்துழைத்து வந்ததன்றி இப்பொழுது தென்னிந்திய வியவசாயம் என்றொருதமிழ் மாதாந்தரப் பத்திரிகையுள் பிரசுரித்துவருகிறார். இப்புஸ்தகம் 5 ஆத்தியாயங்கள் கொண்டதாய் முதலதிராத்தில் காலஸ்திதி முதலிய பொது விஷயங்களும், இரண்டாவது அதிகாரத்தில் பயிர் செய்தலைப் பற்றியும், மூன்றாம் அதிகாரத்தில் நீர்ப்பாய்ச்சலையும், நாலாவதில்மாகூல்உபயோகத்தைப் பற்றியும், ஐந்தாவதில் செத்பயிர்க்குநேரிடும் கெடுதிகளைப்பற்றியும் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார். இதில்செத்பயிர் சம்பந்தமாகவும் அதற்குபகரணமான கருவிகள் சம்பந்தமாகவும் சில படங்களும் இருக்கின்றன.

CHILLIES—SOMEMORE VARIETIES.

மிளகாய்.

சென்றவாஸியம் 10-11-வது சஞ்சிகையில் விவரிக்கப்பட்ட 1. நிளமிளகாய், 2. குட்டை மிளகாய், 3. தொண்ணிள மிளகாய், 4. எருது மூக்குமிளகாய் 5. கொடைமிளகாய், 6. யாளைத்துதிக்கைமிளகாய், 7. உருண்டை மிளகாய், 8. ஊசிமிளகாய், ஆகிய இவற்றைத் தவிர,

9. வெள்ளை மிளகாய்—என்றோர் வகை உண்டு. அது பிஞ்சாகத் தோன்றுவது முதல் பழுக்கும் பரிபந்தம் வெள்ளை நிறமாகவேயிருக்கும். ஆனால் காமபுட்டி பச்சைநிறம். பழம் சிவப்பு. இதுபார்க்க வேறு அழகாயுள்ளது. இது 7-வது 8-வது வகுப்பை ஒத்து வானத்தைப் பார்த்துக் காய்க்கும் சபாவமே இதற்குள்ளது. இதன்சாரம் கடுமையானதே. இது நஞ்சை ஜில்லானிலுள்ள வெத்திலைக் கொடிக்கால்களில் வைத்துப் பரீட்சிப்படுகிறது. இதன் நிறத்தினால் இதற்கு வெள்ளை மிளகாய் என்றபெயர் ஏற்றது. பலகாராதிகளின் உருகியோடு கூட வர்ணவிசேஷமும் மனோரம்மியத்திற்கு ஒத்தது ஆகையால் “வடகம்” முதலானவற்றிற்கு வெள்ளை வர்

ணத்தை மாற்றுகிறார்களும் போதுமான மட்டில் காரம் புகட்டவர் இந்த வெள்ளை மினா காய்ச்சிசெய்யாத உபயோகப்படுகிறது. இதே வகையில் “சருகுகிணக்க காரம்வலுக்கும்” என்றபடி,

10. வெள்ளை ஊசி மிளகாய் என்றோர் வகையுண்டு. அதுவும் இதேகுணத்தையும் உபயோகத்தையும் கொண்டது தான். இது பயிசிமென் பேதத்தைப் பொருத்து உருவம் சிறுக்கலாம் என்று சந்தேகித்துப் பார்த்தும் விதை வழி வேறு தான் என்று விளங்கிற்று. இந்த வகையில்,

11. கறுப்புமிளகாய் என்ற ஓர் திசிகுண்டி. இதுவும் அவ்வாறே கொடிக்கால்களில் பயிரிடப்படுகிறது. இது, சுரய் சுறுப்பாய் இருப்பது தவிர செடிகளின் கிளைகளும் கரிசல் திறமே. உருகிமுதலையவற்றில் ஊசி மினா காயை ஒத்ததே.

எஸ். முத்துகுமாரசாமிபிள்ளை.

“FREE FROM BONDS”

(THE AUTOBIOGRAPHY OF A TALUQ GUMASTAH)

*அவ்விழ்த்துவிட்ட கழுதை.

(ஒரு தாலுகா குமஸ்தாவின் சரித்திரம்)

யௌவனம் (விவாகம்).

இந்த சரித்திரத்தின் முதல் பாகத்தை முழுவதும் தொடர்ச்சியாய்ப் படித்து வந்திருக்கும் ரண்பரில் சிலர் இதன் மற்றபாகங்களையும் படிக்க ஆவலுள்ளவர்களாக யிருக்கலாம். அப்படி இருக்கத்தான் வேண்டும். ஏனெனில் எப்பொழுது இந்த சரித்திரத்தை மேலும் எழுதவேண்டுமென்று எனக்கு ஆவலுண்டாயிற்றோ, அதனுலேபே இதைப் படிக்க ஆவலுள்ள (ஸ்திரீயோ புருஷனோ) ஒரு ஆத்மா எங்கேயோ காத்துக்கொண்டிருக்கிற

தென்று எற்படுகிறது. உங்களுடையுமும் ஒன்றாயிருந்து வேலைசெய்யும் பகவான் குழந்தையின் வழிற்றிற் பரியுண்டாகும்போதே தூயரினத்தில் பாலையும் உண்டாக்குவதுபோல் யாருக்கோ இந்தக்கனையைக் கேட்ட ஆவலிருப்பதனால் தான் என்னை எழுதும்படி தூண்டுகிறார். அந்த ஆத்மாது வேகத்தி லிருக்குமோ சந்திரமண்டலத்தி ளிருக்குமோ எனக்குத் தெரியாது. இந்தப்பிரமாண்டத்தில் எவக்கும் இன்னும் ஏதோ ஒரு ஆத்மாவிற்கும் தூர்ணமான மனப்பொருத்த மிருக்கவேண்டுமென்று உறுதிபாய் எம்புகிறேன். இப்பொழுதே எங்களிருவருக்கும் பால்பரமாயுள்ள வசிகரசத்தி என்னை இழுக்கிறதோயிரிடுகிறது.

எனக்குப் பதினைந்தாவதுவயதில் விவாகமாயிற்று. நான் ஒரு விடுமுறையில் பள்ளிக்கூடம்விட்டு கிராமத்திற்கு வந்திருந்தபொழுது எங்கள் வீட்டு வாசல்தின் னையில் ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். நான் வெளியே போயிருந்தவன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்ததும் அவர் என்னை இரண்டுமுன்குதாரம் உற்றுப்பார்த்தார். நான் அதை அப்பொழுது ஒன்றுங் கவனிக்கவில்லை. உள்வெளியே உத்தராயனம் “நம்மிட்டுக்கு யார் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று கேட்டேன். அவர் உனக்குக் கணியானம் வரப்பெகிறதென்றான். நான் மறுபடி திருக்கி பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்விருந்து வந்தபொழுது மருட்டமிருந்து ஒருகடிதம் வந்தது. எனக்கு விவாகத்துக்கு முகூர்த்தம் வைத்திருப்பதாயும் நான் உடனே உபாத்திரயாரிடம் உத்தரவு கேட்டுக்கொண்டு அவரையும் சலியாணத்துக்கழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்றும் எழுதியிருந்தது. உடனே எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. உடனே நாமதமின்றி ஒருபதில் சுடிதம் எழுதினேன்.

“மகா-ரா-ரா-நீ அப்பா அவர்களுக்கு தா—கு—சாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்துடன் விக்குரபனம், கேஷமம் சேஷமம் மூக்குமூசுவும்,

* தன்னையறிந்து தன் தொழிலில் பிரவேசிக்கும் மனோநீர்மத்தி தடையறியாது.

நான் இங்கே செளக்கியமாய் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என் கலியாணத்துக்கு இப்பொழுதென்ன அவசரம்? நான் 19. ஏ. பரீட்சையில் தேறினபிறகு பெரிய மனுஷியர்கள் வலுவிலேயே பெண்ணைக் கொடுப்பார்கள். இப்பொழுது தந்தால் செலவுக்குப் பாதிநிறைவு வண்டியுமட்டும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறார். ஆதலால் அவசரப்படவேண்டாம். மேலும் முன்பின்னறியாத பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள என்னைக்கிடமில்லை. அவன் ஸ்வபாவத்துக்கு நான் எப்படியாவது ஒத்துக்கொண்டாலும் என் ஸ்வபாவம் அவருக்கு ஒத்துக்கொள்ளுமோ என்னவோ! என் முகத்தைப்பார்த்தால் அவன் என்ன நினைப்பானோ! எனக்கும் குடும்பபாரத்துக்கும் வெகுதூரம் என்று என்மனமே சொல்லுகிறது. எனக்கு உலகநடவடிக்கைகள் யாதொன்றும் தெரியாது. தெரிந்துகொள்ளவும் இஷ்டமில்லை. என்னை ஏன் அனுபவிப்பாய் கஷ்டத்தில் இழுத்துவிட யத்தனிக்கிறார்கள். வித்தைவை விருத்தியெய்துகொண்டும், செந்திரங்கள் எழுதிக்கொண்டும் இருக்கவேண்டுமென்று எனக்கு அவலாயிருக்கிறது. “கல்வி நன்றில், தற்பவர் நான் லெ.” ஆதலால் எனக்கு இந்த உலகத்துக்கவலைகளே வேண்டாம். என்னை விட்டுவிடுங்கள் தங்கள் உத்தரவுக்குமீறி எழுதுவதாக என் பேரில் கோபிக்க வேண்டாம். என்னால் வேறுவிதமாக நடந்துகொள்ள முடியவில்லை. தயவுசெய்து மன்னிக்கக்கொருகிறேன். வேறும் அநேக சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்.”

யதார்த்தத்தில் என முகத்தைப் பார்த்தால் யாரும் பெண்கொடுக்க மாட்டார்கள் என்று கம்பிடிருந்தேன். ஆகையால் எனக்கும் கல்யாணம் என்றதும் என்னை ஆச்சரியமாயிருந்தது. நான் எழுதிப் கடிதம் என்னதர்பனருக்குச் சேரக் கொஞ்சம் தாமதமாயிற்று. கல்யாணத்திற்கு இரண்டொன் முன்னால்தான் அது அவரிடம் சென்றது. அவர் அதைப்

பிரித்துப்பார்த்தது முதல் என்னிடத்தில் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை விட்டுவிட்டார். “இவனிடத்தில் ஏதோ மோசமிருக்கிறது. ஆர் உள்விருக்கறான்” என்று அவருக்கு அப்பொழுதுதான் தெரிந்தது. அவர் என் கல்யாணத்தை நிச்சயம் செய்து பெண்ணிட்டுக் காரிடமிருந்து பணம் வாங்கிவிட்டமையால் உடனே தபால்வண்டியேறி நேரில் என்னிடம் வந்துவிட்டார். ஸ்ரீது “கல்யாணம் பண்ணிக்கொள் என்றால் வேண்டாம் என்கிறேயே என்ன ரொம்பபெரியமனுஷியனாய்: போய் விட்டாயோ? படிப்பு ரொம்ப முத்திப்போய் விட்டதோ!” என்று கண்களில் நெருப்புப் பறக்கக் கேட்கவே, நான் “இல்லை—இப்பொழுது வந்து, இப்பொழுதுதான் பள்ளிக்கூடம் திறந்து ஓர்மாதம்கூட ஆகவில்லை. ரஜா கிடைக்காதென்று தோன்றிற்று. விடுமுறை நாளிலெல்லாம் கல்யாணம் செய்துகொள்ளக் கூடாதா என்று வாத்தியார் சொல்லுகிறார். மேலும் பாடங்கள் பாதியில் நின்றுவிடுமே என்று கவலையாயிருக்கிறது” என்று ஒரு வரியாய் சமாதானம் சொல்லிமுடித்தேன். காலை முதல் சாப்பிடாமல் வெயிலில் வந்திருக்கும் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்த உடன் நான் கடிதத்தில் எழுதியிருந்த காரணங்களை அவரிடம் நேரில் சொல்ல நாவெழவில்லை. அவருடன் தத்துவஞானம்பேச அதுதானுசமயம்? மேலும் வீரடராஜனுடைய குமாரனுடைய உத்தரன் சித்திரங்களில் எழுதியிருக்கும் யுத்த வீரர்களோடு வெகு ஹதிரியமாய்ச் சண்டை செய்து, யுத்தகளத்துக்குப் போனதும் புறங்காட்டி, ஓடிவரு பேரல் நானும் யாரும்பாராத இடத்தில் காசித்தத்தையும் பேனாவையும் வைத்துக்கொண்டு வெகு ஹதிரியமாய் எழுதுவேனெயொழிய நேருக்கு ரொக யாராவது பேசுவந்தால் தலைகுனிந்து விடுவேன். வாஸ்தவத்தில் நான் வெகு பயங்கரவிரி; வாயில்லாப் பூச்சி. பல்கூட தேயக்காமல் பசியோடிருக்கும் என் தகப்பனருடைய முகத்தைப் பார்

த்த உடன், எனக்கே பரிதாபமா யிருந்தது. நான் நம்பிக்கைத் துரிகை என்று எனக்கே தோன்றிற்று. ஆகலால் அவரைக் கண்டவுடன் அப்படியே அவர் பின்னால் புறப்பட்டுக் கலியாண ஊருக்குவந்து சென்றேன். தபால் வண்டியிலுள்ள பிரயாணிகள் நாங்கள் ஏதோ துக்கத்துக்குப் போகிறோமென்று நினைத்தார்கள். கலாதலால் நாங்கள் கலியாணத்துக்குப் போகிறவர்கள் என்றும், மாப்பிள்ளை நான் தான் என்றும் தெரியவந்தவுடன் “என் மாப்பிள்ளை அழுகிறார்? சிறப்பாயில்லையே!” என்றார்கள். என்னைக் கண்டவுடன் என் தாயார் முதலிய எல்லோரும் ஒவ்வொருவராய்க் கட்டிக்கொண்டு கிம்மி அழுதார்கள். என் தாயாருக்கு நான் பாதிசிகளால் கிறிஸ்தவமதத்தில் சேர்க்கப்பட்டேனோ என்னவோ என்றுபயம், அப்படியொன்றுமில்லை என்று தெரிந்ததும் அவளுக்கிருந்த சந்தோஷத்தும் களையிலை. எப்படியாவது நான் வந்துசேர்ந்ததே போதுமென்றிருந்தான். மறுநாள் நானும் கிருஷ்ணாப்பணம் என்று தாலையைக் கட்டினேன். கலியாணம் கழித்து ஊருக்குப் போகும்பொழுது மட்டும் இவ்வளவு சமீபத்தில் கிடைத்த சிறேசத்தை இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் விட்டுப்பிரிப்பேண்டி யிருக்கிறதே என்று கொஞ்சம் வருத்தமாயிருந்தது.

தலைதீயாவளிக்கு நான் மாமனார் வீட்டுக்குப் போகும்பொழுது என் தாயாரும் என்னுடன்கூட வந்தாள். கலியாணத்தின் போதே நான் மாப்பிள்ளை உத்தியோகத்துக்கேற்ற சிறப்பாயில்லை என்று என் பெரில் புகார் உண்டு. நான் தாலுகா குமாஸ்தா உத்தியோகத்துக்கு வந்தபிறகும் அந்தபுகார் மாறவில்லை. பொதுவாய் உத்தியோகஸ்தர்கள் சிறப்பாயிருக்கக்கூடாது என்பது என் கொள்கை. நாமும் ஒருவரை பயமுறுத்தி ஒரு காரியத்தை சாதிக்கவும் கூடாது. நம்மையும் பயமுறுத்திப் பிறர் தங்கள் காரியங்களை சாதித்துக்கொள்ளும்படி விடவுண்டாது என்பது

என்கொள்கை. பாமரஜனங்கள் சட்டைதலைப்பாசைகளுக்கும் பிள்ளைத்தித்த சேவகர்களுக்கும் பயப்பட நாம் பார்த்திருக்கக் கூடாது என்று எனக்குத் தோன்றினமைபாத்தொழில் தாள் கச்செரிக்கு வரும் திவந்தில் மட்டும் துவைந்த மேஜைக்குள் வைத்துப் பூட்டப்பட்ட ஒரு பழைய சட்டையையும் தலைப்பாசையையும் தரிப்பேன். தோட்டிகளோடும் இதர குமாஸ்தாக்களோடும் சேவகர்களோடும் சககாலத்தில் ஓரேசியைப்பதைப் பற்றி ஒருவருக்கொருவர் வித்தியாசம் பாராட்டாமல் பேசுவேன். இதனால் சிலகொளவமுள்ள குமாஸ்தாக்கள் என்னுடன் அதிகமாய் செருங்கிக் கலந்து பேசியுப்படுவார்கள். தியாவளிக்கு நான் மாமனார் வீட்டுக்குப் போகும் பொழுது தினம் கட்டிக்கொள்ளுகிற வேஷ்டியையே கட்டிக்கொண்டு போனேன். வண்ணன் சரியாய் வராவரால் அது மொத்தமாய் அழுக்கேறி யிருந்தது. வாஸ்தவத்தில் அது இரண்டேமாதமாகியிருந்தபோதிலும், எனக்கெதில் வெகுசீக்கிரம் அழுக்கேறுமாதலால், துவைந்து ஆறுமாதமானதுபோலிருந்தது. நான் பருத்த மனிதனால் வென்றாலும் கியர்வைக்குக் குறைவில்லை. (இதுவே நான் அந்தரங்கத்தில் சுந்தலெகுளி என்பவருக்கு அத்தாஷி. நான் சட்டை போடாததற்கு இதுவும் ஒருகாரணம்.) எந்தேசத்தில் அழுக்குப்பட்டால், மேல் வேஷ்டி எவ்வளவுவிலையுயர்ந்ததானாலும் அதனாலேயே துடைத்து விடுவேன். இதுவே சுத்தமான மனிதனுக்கடையாளம். வேஷ்டி சுத்தமா யிருப்பதைக் காட்டிலும் உடம்பு சுத்தமாயிருக்க வேண்டிய தவகியமல்லவா? சிலர் தங்கள் சரிசை அங்கவஸ்திரங்களை வண்ணம் மடிப்புச்சலையாமல் மேலே போட்டுக்கொண்டு எங்கள் உட்காருகிற இடம் அழுக்காயிருந்தால் அதைக்கையினால் துடைத்து விட்டும் நாக்கினால் கக்கிவிட்டும் உட்காருகிறார்கள். சரிசுத்துக்காத வேஷ்டியா, வேஷ்டிக்காத சரிசும என்று தெரிந்து கொள்ளுகிறதில்லை.

எந்தாயர் என்வேஷ்டியைப் பார்த்துவிட்டு, இந்தவேஷ்டியுடன் மாமனார் வீட்டுக்குப்போனால், மாப்பிள்ளைக்கு வேஷ்டி வாங்கிக்கொள்ள சதியில்லையென்று நினைக்கமாட்டார்களா? ஆதலால் நீ இங்கேதானே கடைக்குப்போய் ஒரு புதுவேஷ்டி வாங்கிக்கொள் என்றான். அதற்கு நான் புதுவேஷ்டியுடன் போனால், இத்தனை நாளாய்க் கந்தல்வேஷ்டி உடுத்திருந்தான் போலிருக்கிறது. மாமனார் வீட்டுக்குப் போகிறதற்காகக் கடையில் வாடகைக்கு வேஷ்டி எடுத்து வந்திருக்கிறான் என்று நினைத்தால் என்னசெய்கிறது. நான் யதார்த்தத்தில் வழக்கமாய் உடுக்கிற உடையைக்காட்டிலும் மேலான உடை உடுப்பவனாகப் பிறருக்குத்தோற்ற எனக்கிடமில்லை” என்றேன். மாமனார் ஊருக்குப்போகிறவழியிலெல்லாம் ஐவுளிக்கடைகளாயிருந்தன. எந்தாயர் என் மோவாய்க்கட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு பஸ்டிட்டுக்குள்ளுள். நான் லுள்ளுக்கும் அசையவில்லை. தோவென்று அழுதான். வழியில் போகும் சூனங்க லெல்லாம் என்னைக் கோபித்துக்கொண்டார்கள். எனக்கும் அழுக்கவந்தவிரட்டது. ஆனால் புதுவேஷ்டியுடனும் வாங்கவில்லை. உலகம் இப்படிதான் இருந்தது. அதற்கு நாயிடங் கொடுக்கக்கூடாது என்று அறிந்துகொண்டேன்.

இப்பொழுது நான் எந்தகப்பனரைக் கலியாண தினத்துக்குமுன் படுத்தின பாட்டையும் என் தாயாரை தீபாவளியில் படுத்தின பாட்டையும் நினைத்தால் எனக்கே பச்சாத் தாபமுண்டாகிறது. நான் கஷ்டப்படும்போதெல்லாம் அவர்கள் சாபந்தானே என்று தோன்றுகிறது.

நான் கலியாணம் வேண்டா மென்றதற்கு இன்னொரு காரணமுண்டு. நான் மணியன் வீட்டுக்கு ஒருகடல்வாயியிருந்தபொழுது அங்கே அவனுடைய அக்காள்மகள் !0-வ பருப்பென் ஒருத்தி கிணையடிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தாயில்லாப்பென்; தகப்ப

னார் மறுவிலாகம் செய்துகொண்டு சுகமாயிருந்தார். இந்தப்பென் அம்மான் வீட்டில் வளர்ந்து வந்தாள். என்னைக் கண்டவுடன் “இவர் யார் மாமா?” என்று மணியனை வினவினாள்.

“உனக்கு மாப்பிள்ளை பிடித்துவந்திருக்கிறேன்” என்று மணியன் சிரித்தான்.

“எனக்கு இவர் தகாதோ? என்ன சிரிக்கிறாய்?” என்றாள்.

“இவளை யதார்த்தமாகவே நான் சொன்னேன்” என்றான் மணியன்.

“என்னவோ மாமா, நான் அதிக ஆசைப்பட்டவில்லை. எனக்கு இவர் மாதுரிக்கடைத்தால் போதும்” என்றான். இந்த சம்பாஷணையை நான் வாசல் திண்ணையிலிருந்து ஒட்டுக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அந்தப்பென் வெவியேவந்தாள். அவள் முகத்தைப்பார்த்தேன். சுறுப்பாகத்தானிருந்தாள். ஆனால் கண்களில் தெனிலும் அமைதியும் நிறையமும் விளங்கின. அவளுடைய கூரியமூக்கு “இவளை எமாற்ற முடியா”தென்று வெளியிட்டது.

நான் சித்திரம் எழுதுவேனென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறதமும் எழுதுகோலும் எடுத்துக்கொண்டவென்று “எனக்கொரு சித்திரம் எழுதிக்கொடுங்கள்” என்றான்.

“என்னசித்திரம் வேண்டும்” என்றேன்.

“இதர்க்கப்போகிற தாயார் தன்பெண்ணைப் பார்த்து ஆசீர்வாதம் செய்வதபோல் ஒரு படம் வேண்டும்” என்றான்.

“அதுமிகவும் கடினமாயிற்றே. மேலும் அந்தமாதிரி சந்தர்ப்பங்களை நான் கண்ணால் கண்டதில்லை. என்மனதினால் நினைத்துக்கொள்வமுடியாவிடலை” என்றேன். “ஆனால் வேறொன்று எதாவது எழுதித்தாருங்கள்” என்று.

“வேறு என்னவேண்டும்?” என்றேன்.

ராமனும் ஸீதையும் ஒருவரை ஒருவர் முதல்முதல் பார்ப்பதுபோல் ஒரு படம் எழுதலாமா? என்றான்.

“பெருமான் வேண்டாமென்று பெத்தப் பெருமானேவரவழைத்ததுபோலிருக்கிறதே” என்று நினைத்துக் கொண்டு “இதெல்லாம் என்னால் முடியா” தென்று சொல்லிவிட்டு காத்தித்தைவாங்கி ஒருபசு தன் கன்றுக்குட்டியை நக்கிக் கொடுப்பதுபோல் ஒரு அவசரக்கேரலம் போட்டுக் கொடுத்தேன். அதை வாங்கிக்கொண்டு அதை உற்றுப் பார்த்துப் பார்த்து சந்தோஷித்தாள் அதைப் போல் தானும் முயன்றாள்.

“உனக்கு பாடத்தெரியுமாமே, ஒரு பாடச் சொல்லு” என்றேன்.

“ஸக்கனிராஜமார்க்கமு—” என்று உடனே பாட ஆரம்பித்து வெள்ளிமணிபோன்ற குரலுடன் ஐந்து நிமிஷம்பாடி முடிந்தாள். அச்சு ரங்கன் சுத்தமாயும் ராகம் இனிமையாயும் இருந்தது.

அதுமுதல் நாங்கிருவரும் ஸீதேகம் மணியன் அவ்வெதிரில் என்னை அடிக்கடி மாபிள்ளை என்று பரிகாசம் செய்வார். நான் திரும்பி ஊருக்குப் போகையில் “எதாவது புதிதாப்படம் எழுதினால் மணியன் மூலமாய் எனக்குக் காண்பிக்கவேண்டும்” என்றான். நான் “ஆப்படியே ஆகட்டும்” என்றேன். அதுமுதல் எனக்கு ஒருமாதம் அவள் ஞாபகமாகவே யிருந்தது. கலியாணம் செய்துகொண்டால் அவளைத்தான் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றிருந்தேன். இப்படியிருக்கையில் என் தகப்பனரிடமிருந்து கலியாணக்கடிதம் வந்தது. இப்பொழுது கல்யாணி (அதுதான் அப்பெண்ணின் பெயர்) ஒரு காலேஜ் உபாத்தியாயருடைய மனைவியாய் வாழ்கிறாள்.

தாலகாகுமர்ஸ்தா.

HEALTH OF BODY.

தேக செளக்கியம்.

சரீரத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறதற்காக நம்முடைய தேகத்தில் பல கருவிகளிருக்கின்றன. அவை, இருதயம், துரையீரல், ஆன்சுசயம், மூளை, குண்டிக்காய் முதலியனவையே. இவற்றின் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியே தொழிலுண்டு. அது ஒழுங்காய் நடைபெறுவதே “தேகசெளக்கியம்” எனப்பெயர் பெறும். அது தங்கன் தங்களுடைய நிலையில் நின்று பிறழ்ந்து நடைபெறுவதே “ஆசௌக்கியம்” எனப்பெயர் பெறும். இவ்வாறு முறையின் நி யியங்குவதே “ஸிபாதி”யெனப்பெயர் பெறும்.

இந்த உலகத்தின் சுண்ணை நாம் அடையும் பலபேறுகளுள், நோயற்ற வாழ்வைப்பார்க்கிலும் மிகச்சிறந்த பேறுளதோ? நாம் சரீர சுகமுற்றிருக்கும் வரையில் நான் நாம் நமக்கேற்பட்ட கடமைகளைச் செவ்வையாய்ச் செய்யச் சக்தியுள்ளவர்களா. யிருக்கிறோம். அவ்வாறின்றி சரீரம் சுகவினமாகவிரும்பையில், அதுதான் பெருந்தீங்குகள் விளைவதன்னியில் நாமும் பாயும் படுக்கையுமாயிருந்து வருத்த முறுகிறோம். அந்த சமயத்தில் ஸிபாதிபாள் வருந்துவதன்மீதும், அவளைப் பெற்றோரும், உறவினர், சிநேகிதர் முதலியோரும் துன்பமடைகின்றனர். மாதமாஸிகையில், மகிழும் மன்னராயினும் ஆசௌக்கியமாக விரும்பாராயின் அவர் வருத்தமுறுகின்றவரேயாம்; சிறு குடிசையிலேயே வசக்கும் குறவனையினும், தேக செளக்கியமுள்ளவனுக்கவிரும்பானாயின், அவன் சுகமுற்று வாழ்பவனேயாம்.

பாலியவயதில் பற்பல துரந்தத்தைகளால் சரீர சுகத்தையிழந்து, விரும்பாப்பிரயத்தில் அதைக்குறித்து நினைக்குந்தோறும் அடங்கா வருத்தத்தைப்படைவது மானிடவியல்பாகவி

ருக்கின்றது. இம்மாதிரியாக தேகசௌக்கியத்தையிழப்பதுமிக்கதவறே. இதைக்குறித்து அநேகவிதமான நற்புத்தி புகட்டினபோதிலும் அது செவிடன் காதினுதிய சங்கு போலாம். இவ்விஷயத்தில் நமது சரீரம் இழக்கும் பலத்தைப் பின் எவ்வித மருந்துகளினாலும் முன்போல் பெறுவது ஒருக்காலுமில்லையென அநேக வைத்திய நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

செல்வத்தின் பேரிலேயே தீர்வுபடிபள்ள ஒருவன் மற்றைய விஷயங்களைக் கவனிப்பாது திரவியத்திலேயே கண்ணுக் கருத்துமாயிருப்பதால், சிக்கனம் என்பது குறைவுக்குக் காரணமாகிறதே போல, நோயாளி தன் தேகசௌக்கியமே எதைப்பார்க்கிலும் அதிகமென்மையுள்ளதென்று நினைப்பதால் தேகசௌக்கியத்தைச் சுருதவும் கண்டார் இகழவும் இடமுண்டாகிறது. இவ்விருவரும் நாம் இந்த உலகத்தில் பிறந்தது எதற்காகவென்றும், நாம் இங்கு செய்யவேண்டிய காரியங்கள் இன்னதென்றும் கன்கிழிக்காது தாம் தாம்கொண்ட எண்ணங்களிலேயே காலத்தைப்போக்குகின்றனர். இவ்வாறு இவ்விருவர்களின் வாழ்நாளும் தனக்கும் பிறர்க்கும் பாதொருவித பயனும்இன்றி வீணாகக்கூடுகின்றன. இந்தப்பூவுலகத்தில் நாம் பெறக்கூடிய சம்பத்தையும் அடையாது வறண்டு கின்றோம்.

தேகசௌக்கியமானது நம்முடைய சகல இயலத்திற்குந் தடவைகளைச் செய்கிறதற்குமின்றியமையாதது. ஆகலால் தேகசௌக்கியத்தைச் சிறிதுநீங்கவளியாது நடப்பது அறிவீனமன்றி பெருந்தவறுமே. சிறிது பொழுது சொற்ப இன்பத்தைக்கருதி தன் ஆயுள்கால முழுவதும் பெரும் வியாதிக்காளாகி அயர்வியாதிக்கே அநேகர் இரையுமா கின்றனர். இகையெல்லாம் சற்று போஜித்துப்பார்க்கையில் தான் ஆடைந்த சொற்ப இன்பத்தின் காரணமாக தனக்கும், தன்னு

டைய நாட்டாருக்கும் செய்பவேண்டிய பற்பல காரியங்களும் செய்யாக்குதறையப் போகின்றன.

அபாரசத்தி பூண்டு ஒய்வின்றி நடைபெறும் மனமானது நோயால் கட்டுண்டு தேகத்தில் கிடந்து வருந்துவதைக்காட்டிலும் பரிதாபமான காட்சி வேறில்லை. வியாதியாளர்கள் தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் வீண் ஆலோசனையிலேயே செலவிடுகின்றனர். தான் எண்ணியகாரியத்தை யெண்ணியவாறு முடிக்க இயலாது தவிக்கின்றனர். அல்லாமலும் மனைவி, மக்கள் முதலியோர்கள் வியாதி யாளனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளை மிக்க மனவெறுப்புடன் புரிகின்றனர். இவன் இவ்விதத்துக்கத்தக்குள்ளாகி வருந்துவதினாலேயே தன்னைப் பிடித்திருக்கும் வியாதி பதின்மடங்கு அதிகமாக கிருத்தியாகி பலவாறு வருத்தமுறுகிறான். இப்படி நாளுக்குநாள் இவன் மனவருத்தமேலிட கடைசியில் வியாதிக்கே இரையாகும்படி நோக்கிறது. யமன் இளைஞரென்றும், முதியோரென்றும், மன்னென்றும் மகா ஏழைக்குடியென்றும் உயர்ந்தவரென்றும் தாழ்ந்தவரென்றும் வேற்றுமைபராது தன்கால வரைபரைப்படி எல்லாரையும் சுருதுகின்றதேயொப்ப, நோயும் எல்லாரையும் பாதொருவித வித்தியாசமின்றிப் பிடிக்கின்றது. வியாதி வந்தடைந்தவுடன் அதிக வல்லாசமாக செங்கோல் செலுத்தும் வேர்தலும் உல்லாசமின்றி துயருறுகின்றான். கல்விசுற்றற்கும் தேகசௌக்கியம் அவசியம். சுற்றின் அனைப்பவருக்கும் பயன்படுமாறு செய்கிறதற்கும் தேகசௌக்கியம் அவசியம். பூனைபாண்டித்தியமுடைய மகா கல்விமானும் நோயடையின் தன் கல்விசுறைந்து காலடைகில் தன்கல்வி மறதியென்னும் பகைவனுக்கு ஒப்படைக்கின்றான். படித்தவர் என்று யாவரும் புகழும் மகாகீர்த்தியும் குறைகின்றது. தேகசௌக்கியமின்றி இவ்வுலகத்தில் ஒருகாரியமும் நன்றாக நடப்பிடி.

தெளிவாக முடியாதென்று கூறவும் வேண்டுமோ? இப்பகுதிக்கீழினால் அறிவு கலங்கியும் மானிடரைக்குறித்து மாத்திரம் நாம் குற்றங்கூற இடமில்லை. அநேகவித வியாபார பாடுபடுகிறவர்களும், அநேக சாஸ்திரங்களைக் கற்கிறவர்களும், தங்களுக்கு இன்றியமையாததாகிய தேகசௌக்கியத்தை யசட்டை செய்கின்றனர். அளவிலா இன்ப துக்கச்சியால் சிலரும்; அளவுகடந்து கல்வி நற்பதினால் சிலரும், தேகத்தின்மிகுதி உழைப்பினால் சிலரும், செல்வம் சம்பாதிப்பதில் அதிகமாள்கவலை, தேகப்பிரயாசை முதலியவைகளால் சிலரும் சீர்தந்துக்கு வேண்டிய தேகமுயற்சியின்றி சிலரும், செல்வமடைந்தோர் காலவேற்றமையால் தீர்த்திராவதினால் உண்டாகும் மனக்கவலையினால் சிலரும், குடும்பத்தில் சகிக்கமுடியாத துன்பங்கள் நேரிடுவதினால் சிலரும், மனைவியுடைய இரப்பதினால் உண்டாகும் துன்பத்தினால் சிலரும், ஆகியவர்களுள் தேகசௌக்கியத்தை இழக்கின்றனர். மனக்கவலையினால் இழக்கும் தேகசௌக்கியத்தை சீர்திருத்த அந்த மனக்கவலையை யொழிப்பதைத் தவிர வேறொன்று மில்லை. இதற்கு வைத்திய முறைகளில் கைதேர்ந்த தன்வந்திரியும் தன்னுடைய துலில் மருந்து சொல்லவில்லை. சிலர் செல்வமிருந்தாலல்லவோ தேகசௌக்கியமாக விருக்கலாமென்று நினைக்கின்றனர். அது தவறே. செல்வத்தைப் பரக்கிலும் தேகசௌக்கியம் எத்தனை யோமடங்கு சிலாக்கியம். ஏனென்றால், தேகசௌக்கியமிருந்தால்தான் யோசனையை நாலாவழிகளில் செலுத்தித் திரவியம் சம்பாதிக்கக்கூடிய வேற்பாடுகளைச் செய்யலாம். நாம் தரித்திரராக விருந்தால் ஐசுவரியவானாக ஆகலாம்; கற்றகல்வியை மறந்தால் பின் ஓதிக்கொள்ளலாம். நமது ஒழுக்கம் குறைவுபடினும் சீர்திருத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் பலசேயர்களால் கெட்டுப்போனபஞ்சுத்திரியங்களை முன்னிருந்த நிலைமைக்குக் கொண்டு

வரவும், குறைந்த ஜீரணசக்தியை மறுபடியுந் தன்னுடைய நிலைமைக்குக் கொண்டுவரவும் முடியா.

இப்பொழுது ஆங்கிலேயக் கலாசாலைகளில் கல்வியிலும் மாணாக்கர்களில் அநேகர் காலக்கிரமமின்றி இரவும் பகலும் ஓயாது கல்வி கற்பதிலேயே பெரும்முயற்சியெய்துவருவதினால் சீராகக் கதை யிழக்கின்றனர். அல்லாமலும் பெற்றோர்களில் சிலர் தங்கள் புதல்வர்களை இடைவிடாது வாசிக்குமாறு வற்புறுத்துவதினால் சிலர் தேக சௌக்கியத்தை யிழக்கின்றனர். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு முதலாகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களை யடைவதற்கு மூலகாரணமாயுள்ள கல்வியைக் கற்பதற்குத் தேகசௌக்கியம் அத்தியாவசியம். நமக்கு நாலாவழிகளிலும் நன்மையைப் பயப்பதாகிய தேகசௌக்கியத்தைப் பொன்னேபோல் போற்றவேண்டும்.

எதற்குமும் ஒரு வியாதிவாவது, அல்லது தேகத்தில் ஒருவலியாவது உண்டாகுமாயின் செய்யக்கூடாத ஒரு குற்றத்தை நாம் செய்திருக்கிறோமென்று நன்றூப் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். காரணமின்றிக் காரியமில்லையாதலினால் எந்த வியாதியும் எந்த தேகவலியும் காரணமின்றி உண்டாவதில்லை. எவ்வாறும் கல்வியைப்பிழக்கும் புற்றுக்குந் கைவிட எத்தனிப்பானா? எத்தனிக்காவாறுபோல் நமது தேகத்திற்குக் கெடுதல் விளைவிக்கும் படியான வஸ்துக்கள் நாம் உட்கொள்ளும் ஆகாரத்தினாலே யாரினும், பருகும் பானத்தோடாயினும் சுவாசுக்கும் சுவாசக்காற்றுடனாயினும் கலந்து நமது தேகத்திற்குள் சென்றிருக்க வேண்டும். எவ்வளவு கெடுதலானவை யென்று அறிந்திருப்பானாயின் அதை எந்தக் காரணத்தினாலாவது தன் தேகத்திற்குள் போகாவண்ணம் செய்ய முயல்வானே யொழிய அதையுட்கொள்ள சகியான். அநேகர் அதையறியாமலே கெடுதல் விளைவிக்கும்படியான ஆகாரம், பானம்,

ஒரு சிமிஷமேனும் கஷ்டமென்பதையே அறிந்திராத நமது மனோஞ்சினியும் தாயத்தையும், பசியையும் சகிக்கலாற்றாதவளாய் மூர்ச்சைபோயினாள். சங்கராபிரியனும் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் அருகிலுள்ள ஒரு மாத்து நிழலில், புல்லடர்ந்து பச்சைக் கம்பளி விரித்தாற்போலிருந்த ஒரு இடத்தில் உட்காரவைத்து சைத்தியோபசாரஞ் செய்ய மூர்ச்சை தெளிந்தேழுந்தாள். பிறகு அவ்விருவருக்குள் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

மனோஞ்சினி:—நாத, பசியும், தாபமும் என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. ஒரு அடிசுட எடுத்துவைக்க என்னால் முடியாது. தாங்கள் அருகில் ஏதாவது கிராம மிருந்தால், தேடிப்போய், தொஞ்சம் ஆகாரம் தேடிவாருங்கள்? அதைப் புசித்துப் பசியாறின பின்னர் என்னசெய்யலா மென்பதையும் இன்ன விடம் பேசுகலாம் என்பதையும்பற்றி பேசிக்கலாம்.

சங்கராபிரியன்:—தன்மணி! யான் என்ன செய்வேன்! இப்படி ஆகுமென்று நான்கொஞ்சம் கூட நினைக்கவில்லை. 'தேகத்தை இச்சித்தையையாகில் பரத்தைமுற்றிலும் இழப்பாய்' என்ற அம்பிகையின்வார்த்தையை முற்றிலும் மறந்தேன். பாதுகாற்றெடுவரியில்விட்டுமறைந்துபோகுமென்று நினைத்தேன் எல்லாம். இது யான் அறியாமற்செய்தபிழை: மன்னிப்பாயாக, உன்னுடன்கூட விருப்பதனால் எவ்வித கஷ்டத்தையும் லக்ஷியம்செய்யேன். உனது அரவிந்தமுகத்தினின்றும் முத்துமுத்தாய் வேர்வைவடிவதையும், பசியாய் உனதுசக்ரம்சேர்ந்து காண்வதையும் பார்க்கப்பார்க்க என்மனம் பதைக்கிறது. என்ன செய்வேன்! ஆனேகம் சேடிகள் வேலைக்காரர் ஊழியம் செய்ய எவ்வளவோ சுகமாயிருந்த உன்னை இவ்வளவு கஷ்டத்துக்கு ஆளாக்கின பாவியாகிய யான், உனக்குப் பசியாற ஆகாரம்

ஏதேனும் தேடிக்கொண்டு வரும் உபாயமும் அறிந்தேனல்லன். உன்னை கிராம ஊழியமான இவ்விடத்தில் விட்டு எப்படிச் செல்வேன்! இங்கேயேயிருந்து நீ பசியினாலும், சோர்வினாலும் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்து எப்படிச் சுகிப்பேன்! என்று சொல்லி கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அது,

மனோஞ்சினி:—நாதா! அழுவேண்டாம். கஷ்டகாலம் யாரைவிட்டது! அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும் எவ்வளவு கஷ்டங்களை அனுபவித்து முடிவிற சுகம்பெறவில்லை. நானும், தமயந்தியும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இறுதியிற்சுகமடையவில்லை! ராமரும், சீதை யும் ராட்சியத்தை விட்டு வனவாசம் செய்து எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அனுபவித்து, முடிவில் சுகம்பெறவில்லையா? திரைபதி, கஷ்டகாலத்தின் கூறல் கொஞ்சகாலம் ஊழியக்காரியாயிருக்க நேரவில்லையா? நாமும் தொஞ்சகாலம் கஷ்டப்பட்டு, இறுதியில் சுகமடையலாம். தாங்கள் என்னைப்பற்றி சிசாரப்பட்டு இவ்விடமிருப்பதில் என்னபிரயோசனம்? நான் இவ்விடமிருக்கிறேன். இதோ எனதுபுலாக்கு எடுத்துக்கொள்ளும். இதிற்பதித்திருக்கும் கல் மிக்கவிலையுள்ளது. இதை எங்கேயாகிலும் விற்று பணமாக்கினால், நாம் சொற்பகாலம் ஏதாவதொரு ஊரில் ஒரு வீட்டை வாடசைக்கமர்த்தி கொஞ்சகாலமிருக்கலாம். அங்கிருந்தபடி நமது தாயத்தையர்களுக்கு சமாசாரம் அனுப்பலாம் என, சங்கராபிரியனும் புலாக்கை வாங்கிக்கொண்டு நன்குமனதை முற்றிலும் மனோஞ்சினிக்குத் துணையாக வைத்துவிட்டு, மித்தம்பிடித்தவன் போல, திசையை நோக்கிச் சென்றான்.

XV. நவாப் தீர்பார்.

இந்திராபாத்தில் சுபிரமீரோபாசூதா என்பவர் அரசாண்டு கொண்டிருக்கிறார். அவர் மஹா புத்திகாலி. அவரது சாமர்த்தியம் பின்வரும் சம்பாஷணையால் நன்குவிளங்கும்.

பாசுதா:—கணக்குப்புள்ளே! இந்தவருஷம், நிம்பிளகி ரெல்லுக்காச்சி மரம் எத்தனை யிருக்கான்?

கணக்குப்புள்ளே:—நபாப், இந்த வருஷம் தூறு லக்ஷத்துக்குப் பத்துமூலாயிரத்து அறுநூற்று அம்பதரையே அரைக்கால்.

பாசுதா:—கண்புள்ளே ரொம்ப கெட்டி. இன்னொண்ணுச் சொல்லு பாக்கலாம்.

கணக்குப்புள்ளே:—அப்படியே நபாப்.

பாசுதா:—நிம்பிளகி ராச்சியத்தில் புளி மரம் தேங்காமரம் எவ்வளவு காச்சித்தொங்கறான்?

கணக்குப்புள்ளே:—முதல் சரியாய் 51 லக்ஷம், இரண்டாவது அரைக்கால் குறைய சரியாய்—

பாசுதா:—பேஷ், பேஷ், ரொம்பகெட்டி! நம்மகண்புள்ளே ரொம்பகெட்டி! கணக்கு கேட்ட உடனேச் சொல்லறான். உனக்கி என்னவேணும் கண்புள்ளே?

கணக்குப்புள்ளே:—நவாப், ரொம்பநாளாய் எனக்கு சம்பளம் ஓசத்திக்கொடுக்க வேயில்லை. புளியங்காயி தேங்காயி கணக்கு போடுவது எவ்வளவோ கஷ்டம் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. கணக்குப்போட்டுக்கட்டிக் கூட்டி என் மூளையே போய்விட்டது. அரைவயிற்றுக்குக்கூட கொடுக்கும் 100-ரூபாய் சம்பளம் போறுகிறதில்லை. மாசம் 200 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்க உத்தரவாகவேணும்.

பாசுதா:—மந்திரி! நம்ம கண்புள்ளே கெட்டிக்கு மாசம் ரூ 200ச் சம்பளம் பெரிச்சுன்னு நினைக்கிறாய் மந்திரி?

மந்திரி:—ஒருநாளாயில்லை நவாப்.

பாசுதா:—அப்படியானால் இந்த மாசம் முதல் நம்ம கண்புள்ளேக்கி நம்ம கஜாஞ்சிக்கிச் சொல்லி ரூ 200 கொடுக்கச்சொல்லு! கண்புள்ளே நீபோகலாம்! மந்திரி! உன்னெ

நம்ம கூடாரத்திலேருந்து கைப்பொட்டிகொண்டேவரச் சொன்னேனே, எங்கேயுது?

மந்திரி:—நவாப் கூலி ஆள் அகப்படவில்லை. வழியிலே எவனோ பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் தலைமேலே வைத்து முன்னாடி ஆனுப்பிடுனேன். ஆனால் பொட்டிச்சாஸியை நான் வைத்துக்கொண்டேன்: ஏனென்றால் ஒருக்கால் அவன் அயோக்கியனாயிருந்து பொட்டியை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிப்போய்விட்டால் என்ன செய்கிறதென்று.

பாசுதா:—சாவி என்னுத்துக்கு மந்திரி.

மந்திரி:—தெரியவில்லையா நபாப்! பொட்டியிலிருந்து நகை கிடைக்கணம் எடுக்க வேண்டுமென்றால் நம்மகிட்ட அப்பயல் சாவிக்கிவருவான்தே! அப்பொழுது பிடித்துக் கொண்டு என்டா பொட்டி கொண்டேவரவில்லை என்று சொறுக்கிப்பிடலாம் என்று வைத்துக்கொண்டேன்.

பாசுதா:—மந்திரி உன்கெட்டியே கெட்டி! நீ மந்திரியிருக்கிறான், ராச்சியம் அச்சாயிருக்கான்.

மந்திரி:—இன்னொண்ணு நவாப்! பேரீன மாசம் 1000-வண்டி ரெல்லு ஆரண்மனைக்கு அனுப்பிடுனேன். படவாப்பசங்கள் வண்டிக்காரர்கள் வண்டியோடுஓடிப்போய்விட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் குடுமிகளை என் கையிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

பாசுதா:—எப்படி மந்திரி?

மந்திரி:—அவர்களுக்கு கூலிகொடுக்கணும்ன்றோ அதை முன்னாடி கொடுக்கமாட்டேனென்று கையிலேவைத்துக்கொண்டேன். நீளைக்கு கூலிவாங்கவந்த உடனே, வண்டிரெல்லுஎங்கேடா என்று பிடித்துக்கொண்டு சொறுக்கிப்போடுகிறேன்.

பாசுதா:—பேஷ் பேஷ்! மந்திரி, வீதியில் என்ன அந்தக்கூடையில்கொண்டுப்போறது

மந்திரி:—கத்திக்காய் நபாப்! ॥

விட்டு மறைந்துவிட்டது. பகல் பத்துமணி ஆயிற்று. ஆகாயத்திலே மேகமென்பதே கிடையாது. சூரியனும் பசியினால் களைத்துப்போன தம்பதிகளின் பேரில் கொஞ்சமேனு மிரக்க மில்லாமல் தனதுகிரணங்களைப் பிரயோகிக்க,

பாசுடா :—அதுக்கு என்ன பண்ணலாம் மந்திரி.

மந்திரி :—சமயல்செய்து சாப்பிடலாம் நபாப்!

பாசுடா :—ஆனால் அதுக்குவாங்கு மந்திரி.

மந்திரி :—அப்படியே நவாப் (10, 15 காய் வாங்கிக்கொண்டு வருகிறான்.)

பாசுடா :—என்ன அளகானகாய். கத்திரிக்காக்குச் சமானம் காய் உண்டு மந்திரி?

மந்திரி :—இல்லே நவாப்; இதைப்பத்தித் தான் அல்லா அதுக்குக் குல்லாபோட்டிருக்கிறார்.

பாசுடா :—இதை சேக்கிரம் சமைமல் பண்ணிக்கொண்டா!

மந்திரி :—அப்படியே நவாப். (போய்சமைமல்செய்துகொண்டுவர, நவாப் ஓரளவு வாயில்போட்டதும், அதிலிருந்த ஒரு சிறிய முள் ராக்கில் தைத்துவிட்டது.)

பாசுடா :—மந்திரி! கத்திரிக்கா ரொம்ப கெட்டது. கெட்டகாய்.

மந்திரி :—ஆமாம்நவாப், ரொம்பகெட்டது! அதுக்காத்தான் அல்லா அதின் தலையிலே ஆணி அடித்துவிட்டது.

பாசுடா :—நீம்பளிக்கி இன்னிக்கி இன்னம் ஏதாவது வேலையிருக்கான்.

மந்திரி :—ஆமாம் நவாப்! நம்மசேனை தலைவன் பைரம்கான் இருக்கிறான்அல்லா, அவனுக்கு ஒருமாதத்துக்கு ஊருக்குப்போய்வராஜா வேண்டுமாம்.

பாசுடா :—அப்படியே போகட்டும்.

XVI. மனோஞ்சினியின் ஆபத்து.

சென்ற அதிகாரத்திற்கு முந்திய அதிகாரத்தில் சொன்னபடி நமது சங்கரப்பிள்ளையும் கையில் புலாக்குடன் கொஞ்சதூரம் சென்று ஓர் கிராமத்தை அடைந்தான். அவ்விடம்பல கைகளிலும் அந்நகையைவிடும் முயன்றும் பயன்படாதவனுப் அவ்விடில் மிக்க தனவானையும் துஷ்டனுமுள்ள தனகோடி கோலாகல செட்டிமுன்னும் கல் வியாபாரியிடம் வந்து சேர்ந்தான். அவனும் நகையை வாங்கிப்பார்த்து “ஆஹா! எவ்வளவு நேர்த்தியான கல்! என்ன நீரோட்டம்! இந்நகை சாதாரணமான ஸ்திரீகள் தரிக்கத்தக்கதன்று; எந்த தனவானது மகள் தரித்ததோ இது! இப்பைத்தியமாய் இவனிடமிருந்து சங்கதிகளை அறியவேண்டும் என்று ஆலோசனைசெய்து பின் வருமாறு கேட்கலானான். “இந்நகையாருடையது? உன்னிடம் எப்படிவந்தது? எங்கு திருடினாய்? உன்மையைச்சொல்! இல்லாவிடில் போலீசுக்கு ஆள் அனுப்பிவிடுவேன். நீ கிறைச்சாலைக்குப்போவது நிச்சயம்” என்று மெரட்ட, ராஜகுமாரன் “இது என்னை கல்லியானம் செய்துகொள்ள சம்மதித்து என்னுடன் கூடவந்த அரசகுமாரத்தியினது; உமக்கு இதை வாங்கிக்கொள்ள இஷ்டமிருக்கும் பட்சத்தில் அதற்கு என்னவிடை மதிக்கிறேன்? அப்பணத்தை இப்படித்தாரும்” இல்லாவிடில் நகையை திருப்பிக்கொடும்; நான் வேறு எங்கேயாவது. அதை விற்றுக்கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்ல, அச்செட்டியும் நகைத்து “நீ ஒருபெரிய திருடன்; இதை எங்கேயோ திருடியிருக்காய்! கொஞ்ச நாளைக்கு முன் இதுபோன்ற நகை ஒன்று என்னிடமிருந்து திருட்டுப்போயிற்று. உன்னோடீர் ராஜகுமாரத்தி வந்ததாக நீ சொல்வது சுத்தப்பொய். உன் போன்ற பைத்தியக்காரனை கலிபானம் செய்துகொள்ள எந்த ராஜகுமாரத்தி சம்மதிப்பாள்! உன்னை இப்பொழுதே போலீஸ்காரர் வசம் ஒப்பிவித்துவிடுவேன்; ஆனால் என்நகை என்னிடம் வந்துவிட்டதால் உன்னை எதற்கு தொந்திரவு செய்யவேண்டுமென்று

நினைக்கிறேன். ஆகையால் நீபோகலாம்” என, அதற்கு சங்கரப்பிரியன் “நான் சொல்வதெல்லாம் வாஸ்தவம்தான். நான் சொன்ன ராஜகுமாரத்தீ ஒருமைல்தாரத்திலுள்ள ஆலமரத்தடியில் வெயிலிலும பசியினாலும் களைத்துப்போய் நடக்க சக்தியற்றிருக்கிறான். ஆகையால் சித்திரம் நகையின் விலையைப் வாது தாரும்; அல்லது நகையைவாது திருப்பிக்கொடும்! இல்லாவியிடில் இவ்வூர் நியாயாதிபதியிடம்போய் பிரியாது செய்து உம்மை சிட்டுரைக்குக்கொண்டுவருவேன்” என, செட்டியும் அதைக்கேட்டு நகைத்து உன் போன்ற பயித்தியக்காரன் ஒரு விலையுயர்ந்த நகையை என்னிடம் விற்கக் கொண்டாந் தானென்றால் அதை ஒருவரும் ரம்பமாட்டார்கள். தவிர அரசுகுமாரத்தியைப்பற்றிய உன்கதை ஜனங்களுக்கு சொல்லப்படின் உனக்கு எழும்புச் சம்பந்தச் சாறுதேய்த்து பைத்தியக்காரர்கள் அடைக்கப்படும் கொட்டடியில் வசிக்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெறுவாயென்பதில் யாதொரு ஆட்சேபணையுமில்லையென்று சொல்லி, அர்த்தசந்திரப்பிரியோகம்பண்ணி, அதாவது சாதாரணத் தமிழில் (கழுத்தில் கல்தா கொடுத்து) வெளியேதள்ளி கதவை தாளிட்ட்கொண்டான். பிறகு உள்ளேபோய் தனக்கு அந்தரங்கமான நான்கு பல்லக்கு போகிகளையும் வரவழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான். “போகிகளே நீங்கள் எத்தனையோ நடவைகளில் எனது கட்டளைகளை நிறைவேற்றி வெகுமானம் பெற்றிருக்கிறீர்கள். இப்பொழுது ஓர் சிறிய காரியம் உங்களுடைய ஆகவேண்டியிருக்கிறது. அதைச் செய்து முடிப்பீர்களாகில் உங்களுக்கு 1000 ரூபாய் வெகுமதி தருகிறேன்” என, அதற்கு அப்போகிகள் “தங்கள் சித்தம் எங்கள் பாக்கியம். தங்கள் காலாட்டவேலையைத் தலையாற் செய்துமுடிக்கத் தயாராயிருக்கிறோம்” என்றனர்.

செட்டி :—நீங்கள் இக்கனாமே எனது தந்தப்பல்லக்கை எடுத்துக்கொண்டுபோவீர்

கள். ஊருக்கு ஒருமைல்தாரத்திலுள்ள ஆலமரத்தடியில் ஒரு பெஷாபிள்ளை இருக்கக்காண்பீர்கள். அவனை வழக்கும்போல இவ்விடம் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும் என்றான்.

அவர்களும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று உத்தரவு பெற்றுச் சென்று பசிதாகத்தால் மூர்ச்சைபோய் பிரக்னைப்பியிருந்த நமது மனோஞ்சினியை தந்தப்பல்லக்கில் மெதுவாக தூக்கிவைத்து செட்டியினது அந்தரங்க அறையில் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். அடுத்த அதிகாரத்தில் அவ்வறையைப்பற்றி வர்ணிப்போம்.

“எம்மதழம் சம்மதமே”

“The Unity of Religion and the Variety of Creeds is the title of an excellent little brochure, comprising an essay on the subject read by Mr. C. V. Swaminatha Iyer, the well-known Editor of the *Viveka Chintamani*, at the Ranade Hall, Mysapore, last April. Mr. Swaminatha Iyer is widely known for his religious piety and Vedantic culture, and in the present instance, he, with admirable spirit, sets forth the Vedantic ideal of life in the light of modern principles of Science, defining the ‘Laws of Life-governing Thought.’ The Essayist brings to his task all earnest and genuine study of comparative Religion, and in our opinion, he is rendering a real service to the complex religious Life of India by endeavouring to rise above disputes upon secondary matters, and focussing attention on those elements of absolute Truth which are of permanent validity and of universal application. Various quotations from the Bible and the writings of Western savants, Emerson and Masterlinck, and of Indian ‘Saints’ like Thiruvalluvar, Thaimanavar, have been set forth to point to the realization of the Unity of religion, though the name of Creeds in the World may be legion, ‘each having a significance of its own and a relation to the whole.’ The average Indian Reader will feel at home in the Author’s line of Vedantic thought, while, we are sure, he attempt at reconciling Vedanta with the Western conception of Thought-Energy will afford mental food for him. And the Vedantic ideal Life which is most maligned though least understood by some of its Western critics, will, we are sure, attract to itself their thoughtful attention by the Author’s spirited exposition of it. In short, the publication should be in the hands of every one who is disposed to inquire into the real Spirit of Universal Religion, although one cannot always travel with the author in his mystic wanderings in the regions of Yoga practice.”—*The United India*.